

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

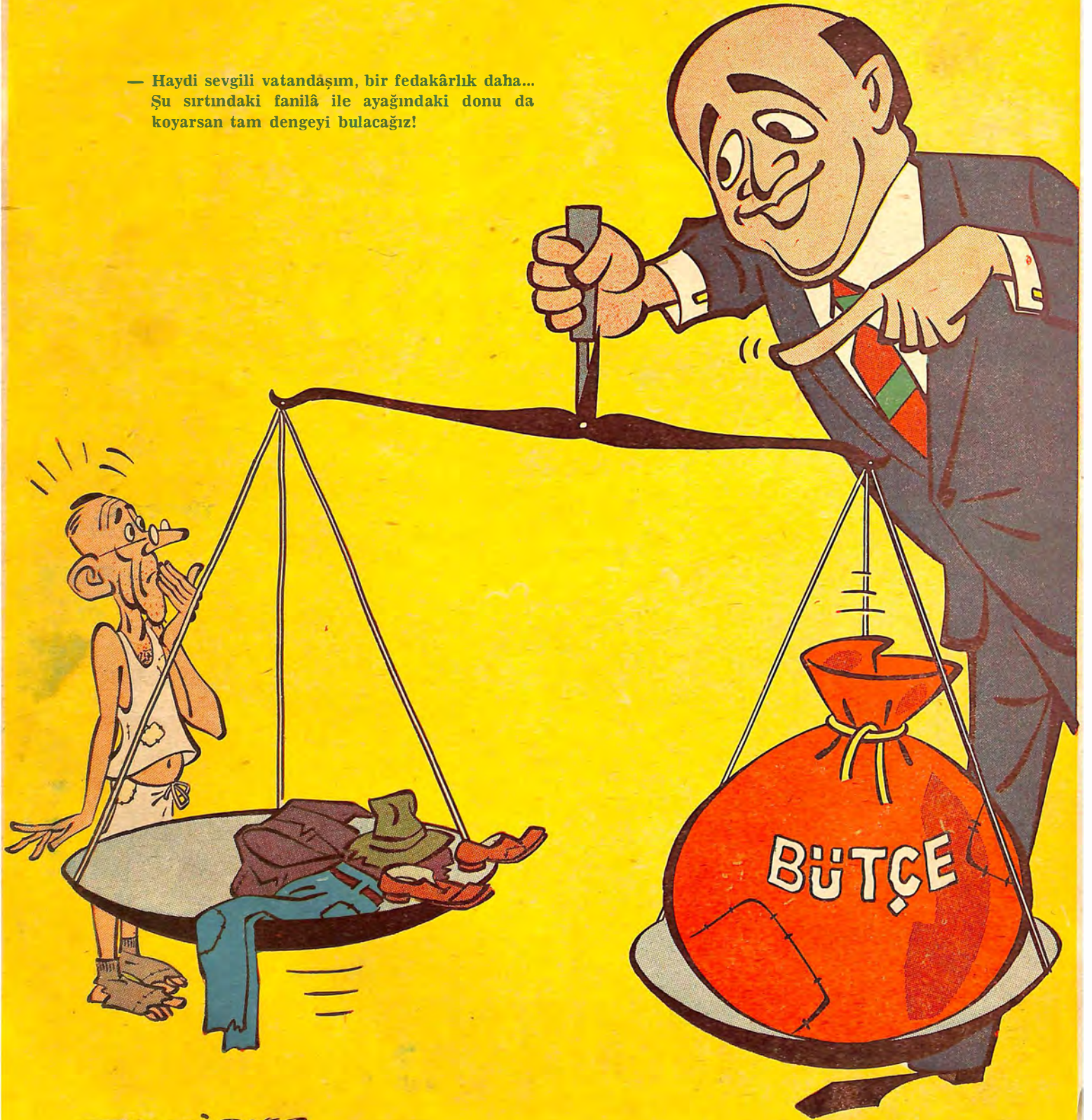
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKIKALI

— Haydi sevgili vatandaşım, bir fedakârlık daha...
Şu sırtındaki fanilâ ile ayağındaki donu da
koyarsan tam dengeyi bulacağız!

1967 YILINDA

**15
milyon**

**Çorbada sizin de kaşığınız bulunsun...
1967 İkrâmiye Çekilişlerinden
SİZ DE payınızı alınız**

1967 yılında dağıtılacak cem'an 15 MİLYON liralık
ikramiyelerin ilk çekilişi için tasarruflarınızı
7 Nisan akşamına kadar Türkiye İş Bankasına
yatırmaya devam ediniz.

HATIRLATIYORUZ: Beklediğiniz SERVET KEŞİDESİ
24 Martta halk huzurunda yapılacaktır. İş Bankasına
yatırmış olduğunuz tasarrufları muhafaza ediniz.

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 1516 — 30)

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 12 Sayı: 10 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 1 Mart 1967

Hesabını şaşırان hesap adamı!

ATATÜRK tek adamdı, ama yalnız adam değil. Bütün memleket aydınlarından çevreler yapmıştı kendisine. Politika çevresinde İnönü vardı, Şükrü Kaya vardı, Mahmut Esat Bozkurt vardı, Saraçoğlu Şükrü vardı, Hasan Saka vardı, Cemal Hüsnü Taray vardı, Tevfik Rüştü Aras vardı. Birinci ile sonuncunun dışındakilerin hepsi Batı üniversitelerinden gelmiş insanlardır. Kafaca Avrupalı idiler, gönülce bu toprağın insanı. Kimi İzmir'li idi, kimi Trabzon'lu, kimi Gümüşhane'li... Bunun dışında, konusuna göre Danışma Kurulları vardı. Günün sayılı düşünürleri idi onlar: Celâl Nuri'ler, Akçuraoğlu Yusuf'lar, Ağaoglu Ahmet'ler, Sâmih Rifat'lar... Yunus Nâdi gibi ünlü gazeteciler, Yakup Kadri gibi, Falih Rıfkı gibi fikir ve düşünce adamları her günkü arkadaşları idi. Tarih Kurumu O'nundur, Dil Kurumu O'nun... Ve bu kurumların bütün üyeleri, sık sık O'nun çevresinde toplanırdılar.

Kimde bir damla ışık görürse, bir ateş böceği bile olsa, elindeki meşaleye katardı.

O, kimbilir benzerini kaç yıl bekleyeceğimiz bir kahramandır: Bir kafa, bir gönül, bir kılıç kahramanı...

Ama ilk satırda da söylediğim kahramandı: Tek adamdı, yalnız adam değil!

Süleyman Demirel, tam tersine, tek adam değil, yalnız adam!

Bu yalnızlığın üstünde duralım biraz:

Demokratik rejim, yurdumuzda ha-

zır bir zemin bulmadı. Ne örgütlenmiş partiler vardı, ne örgütlenmiş aydınlar kadrosu. Bu yüzden, demokrasimizin temelleri yalanlar, iftiralar ve demagogiler üstüne atıldı.

1946'dan sonra, her seçim, bir selin sürükleyip getirdikleridir ve her yeni iktidar, devlet hizmetinde tecrübe görmemiş, politikanın su üstü değerlerinden uzak, dünya görüşünden yoksun, daracık ufuklu kasaba politikacılarının ellerine düştü...

Hiçbir memleketin hiçbir dâvası bilgisizlikle halledilemez. Hele bu memleket, ticareti, maarifi, sağlığı, tarımı, ormancılığı, hayvancılığı, madenciligi, tüm meseleleri çözüm isteyen bir memleket olursa...

Demirel'in hesapçı kafası, partizanlığın ilkel duygululuğuna kapılmadan bunun çıkar yolunu aramağa yeter sanıyorduk.

Bunun çıkar yolu nedir?...

Mademki, mahalle bekçisi olmak için şartlar arandığı halde bir memleketin kaderini elinde tutacak milletvekili için gerekli şartlar aranmıyor ve otuz yaşında her namuslu vatandaş seçilebiliyor, sonuç bu olacaktır elbet. Sahici değerler, şereflerini, haysiyetlerini, seçim kavgalarının bataklığından uzak tutacaklar ve «Eğer hâhi selâmet der kenârest» deyip bir kenara çekileceklerdi!

Millet Meclisinin dışına çıkıp Bakan seçmek kolay değildir. Kendilerini hayâllerinin dev aynasında gören nice iktidar susuzları, bir oylamada kendi Başbakanlarını düşüre-

cek kadar böyle bir davranışa karşı koyarlar.

O zaman, sayın Demirel'e yapacak tek şey kalır: Ayrı ayrı konular için, ayrı ayrı danışmanlar toplamak: Milli Eğitim için, ticaret için, turizm için ve büyük meselelerimizden biri olan İstanbul için...

Rastgele isimler sayayım: Milli Eğitim konusunda bir Banguoğlu'nun bilgisinden ve tecrübesinden niçin faydalanmamalı?... Eski müsteşarlar, profesörler, ilim adamları iktidarın niçin yardımcısı olmasınlar?

Ticaret konusunda, iki eski Ticaret Bakanı ilk aklıma gelenlerdir: Sayın Fahrettin Ulaş'la sayın Cihat İren... Bunlara Behçet Osman Ağaoglu gibi hem düşünce hayatımızda, hem iş hayatımızda tanınmış bir karakter adamını niçin katmamalı?... Niçin yok'u var eden bir Vehbi Koç, bir Nejat Eczacıbaşı, bir Eli Burla bilgisinden, başarısından faydalanılacak insanlar arasında bulunmasın?... İstanbul âşığı Falih Rıfkı Aytay, propaganda ve turizm işlerinin eşsiz gönüllüsü Vedat Nedim Tör yalvar yakar hizmete çağrılmıyacak insanlar mıdır?

Borç içinde yüzen Deniz Yolları için, birkaç gemi ile milyonların üstünde gelir vergisi ödeyen Hayri Baran'lar, Sıtkı Koçman'lar, niçin devlete kurtuluş yolu göstermesinler?

Demirel, omuzlarına çöken yükler azmış gibi, kabine arkadaşlarının pek çoğunu da, başarısızlıklarının bütün ağırlığı ile sırtlamaktan çekinmiyor!

İsmet Paşa'nın ağzından dinlediğimiz şu İngiliz sözünü bir daha ibretle tekrarlayalım:

«İktidar koltuğu, her gün yeni başarılarla doymak isteyen bir canavardır!»

Sayın Demirel'e, son zamlarla bu canavarı çıldırttığını, üzülerek hatırlatmak isteriz!

Hele: «Biz seçim beyannamemizde zam yapmıyacağız dememiştik» gibi sözler, yalnız iktidar koltuğu denilen canavarı değil, dinleyen vatandaşları da çıldırtır.

Siz, «Seçim beyannamemizde başına sansür koymıyacağız demedik» diye sansür koyabilir misiniz?... Siz «Seçim beyannamemizde medrese açmıyacağız demedik» diye medrese açabilir misiniz?... Siz, «Kızları çarşafa sokacağız demedik» diye Türk kadınına güneşi yasak edebilir misiniz?

Bir seçim beyannamesinde, partiler, vatandaşa kendisine oy verdirecek şeyleri müjdeler: Ucuzluk gibi...

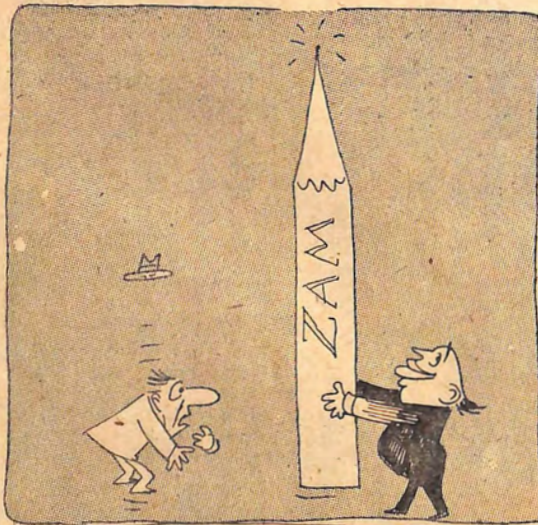
Pahalılık, zam, seçim beyannamesine konacak şeyler midir?

Tuz zamu, şeker zamu, kömür zamu da böyledir: Seçim beyannamesinde vatandaşa müjdelenmez.

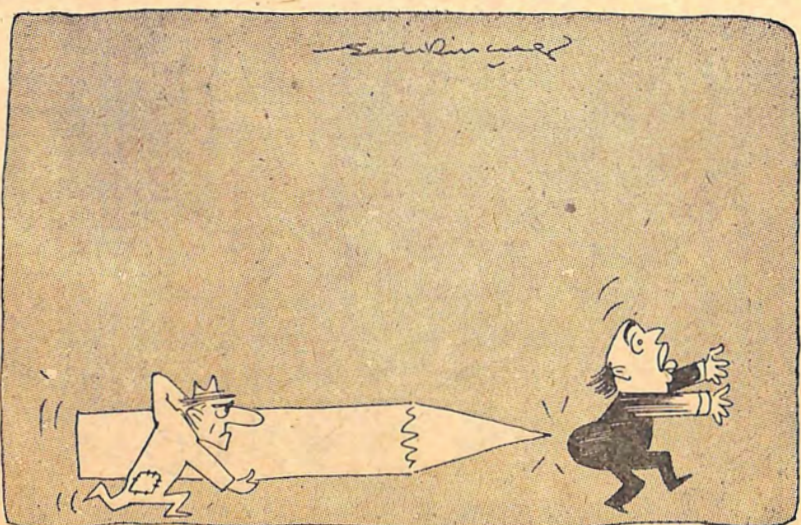
Seçim beyannâmesi vatandaşa verilmiş dört yıl vâdeli bir borç senedir. Orada yapılacakları okuruz, yapılmıyacakları değil...

Bir hesap adamına kavuştuk diye sevinmiyorduk. Yazık, iktidar koltuğu ona da hesabını şaşırttı!

Yusuf Ziya ORTAÇ

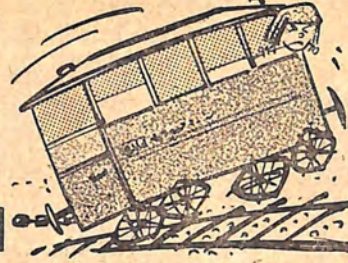
Bugün...

Yarın!...

MİLLET MALI

MUZAFFER İZGÜ

MEDENİ ihtiyaçların en lüzumlu-
su tuvaletlerdir... Kim demiş
onu? Siz gelin de D.D.Y.'nin
tuvaletlerini görün...

Geçenlerde karımla bir Adana se-
yahati yaptık. Zavallı karıcığım, yo-
lun yarısını tuvalette geçirdi de-
sem şaşmayın. Evet, elimizde ikinci
mekki bilet, o tuvalette, ben tuvalet-
in önünde arşınladık durduk yolla-
rı...

Goncali'ya yaklaşıyorduk ki, karı-
mım:

— Beni tuvalete götürür müsün?
dedi kulağıma. Ben önde, o arkada:
— Yol verin aslanlarım, geçelim
hemşerilerim, yolu açalım asker a-
ğalar, diyerek tuvalete geldik. Tuva-
let değil, kazurat deposu... Karımın
içerl girmesiyle çıkması bir oldu:

— Felâket!...
— Hayrola hanım?
— Sakın bakma, dayanmaz senin
yüreğin böyle şeylere.

Döndük:
— Yol açın aslanlarım, yol verin
hemşerilerim, çekilin asker ağalar!..
Geldik vagonun bu başındaki tu-
valete. Karıma:

— Dur, önce ben bir girip baka-
yım, dedim.

İçeri girmemle bu kış günü düş
yapmam bir oldu. Karım beni öyle
sırılsıklam görünce:

— N'oldu? diye sordu.

— Olacağı yok. D.D.Y. kesesinden
düş yaptık. Her vagona yolcular için
bir düş koymuşlar. Ulan insan bunu
gazetelere reklâm diye vermez mi
be?

O sırada gözüme çöpcü illişt:
— Baksana memur efendi, şöyle
sağlam ve temiz bir tuvalet bulabi-
liz miyiz acaba?

— Tuvalet mi, o da ne demek?

— Şey canım, yani yüznumara.

— Haa, ağnadım, memiştana de-
yisen. Sen mi çatlıyacan, yoğsam
avrat mı?

— İkimiz de.

— Vallah begim, ha bunun depe-
si delik.

— Onu biliyoruz, biraz evvel du-
şumuzu aldık.

— Öbür baştakinin suyu akmiy.
Üçincilerden birinin pencire camı gi-
rik, birthin de gol dutacağı yoh. Ö-
tekisi üçüncinin ha bu başındakinin
alitiriği pozuk, bi tek öteki başda-
ki galiyo, onun da gapısı pozuk. Em-
me, ona girin, bi tecrübe edin he-
le!...

— Sağol memur efendi, dedim.
Hadi hanım, gel arkamdan. Yol açın
aslanlarım, yol verin hemşerilerim,
çekilin asker ağalar!...

Süpürgesinin içi vatan aşkıyla do-
lu. Hem arkamız sıra geliyor, hem
de bizden çok yırtınıyor:

— Yol verin ulal!... Sıkışmışlar

yol verini... Ha çatlılar, de çatlılar.
Ben önde, karım ortada, süpürge-
ci en arkada, saltanatla geldik en
uçtaki üçüncü mevkîye. Bu arada
süpürgesi, bir askerle kavga da et-
ti.

— Ula ne gazzık gibi dikilisen?

— Kazık senin babandır.

— Ula, endiririm vallah süpürge-
yi gafana ha!... Vezfeli mamura ha-
karet edisen?

— Kime indiriyorsun ulan süpür-
geyi?...

Kompartimanların kapıları açıldı,
başlar uzandı. Nihayet süpürgesiyle
askerin arasına birileri girdi de,
mutlak bir kavga önlenemedi. Süpür-
geci:

— Bak gardaşım, diyordu kendile-
rini ayıran adama, ha bu herifnen,
bu avrat çatlılar. İnsan hali bu ya,
sıkışmışlar işde. Yol verin diyom,
gazzık gibi dikeliyo...

Neyse, kapısı bozuk tuvaletin ö-
nüne geldik. Süpürgesi:

— Trenin en sağlam memiştana-
sıdır, dedi.

Hakikaten, hem suyu vardı, hem
de temizdi.

— Haydi hanım sen gir, dedim
ve kapısını çektim. Kapıyı çekmem-
le, süpürgesi:

— Aboov, diye bağırdı.

— Hayrola!...

— Şincık yandık işde.

— Neden?
— Niden olacak, o gapi gapandı
mı, bi daha açılmaz da ondan.
— Eee, n'olacak?
— Bilmem vallaha.
— Şaka etmiyorsun ya memur e-
fendi?

— Ne şakası begim, geçende bi
mekine müendisi bunun içinde gal-
dı da, o bilem akıl indiremedi açıl-
masına. Herifi ancak tee Afyon'da
tamir usdaları çıharabildiler.

— Penceresi açılmaz mı?

— Gaynaklı begim.

— Ne yapacağız şimdi?

— Gonduktura habar verem.

Zavallı karımın dışarda olup bi-
tenlerden haberi yoktu. Biraz sonra
içerden kapıyı tıklattı:

— Aç!...

Şimdi ne diyeyim ben?

— Şey karıcığım, iyice yap.

— Yaptım ayol.

— Şey şekerim, yüzünü yıka, ru-
junu tazele!...

— Tazeledim.

Gel de şimdi söyle. Ama başka
çare yoktu ki:

— Karıcığım!...

— Söyle!...

— Şey karıcığım, kara haber. Bi-
raz beklemen icabedecek, bu kapı
açılmazmış da.

— Ne?...

— Telâş edecek bir şey yok ca-
nım.

— Buz gibi burası.

— Biraz dışını sık. Kondüktöre ha-
ber verdik, nerdeyse gelir.

On dakika sonra, sanki tuvaletin
kapısını değil de, imdat işaretini
çekmişim gibi şeftren önde, kon-
düktörler arkada, tuvaletin önüne
geldiler. Süpürgesi:

— İşte begim, bu, dedi.

— Siz mi çektiniz kapının kolu-
nu?

— Ee kardeşim, sormadan soru-
şturmadan niçin çekersiniz kapının
kolu?

Sanki suçluymuşum gibi:

— Sormayın efendim, bir halttır
ettik işte, dedim.

Memurlar:

— Ee, n'olacak şimdi? diye sor-
dular.

Benim soracağım soruyu onlar
bana soruyorlardı.

— Bi kapıya yüklensek, dedim.

Dört kişi dört yandan, «Ya Allah
ya Allah» nidalarıyla kapıya yüklen-
dik ama nafille...

— Daha Afyon'a beş saat var, de-
di şeftren.

— Aman efendim, diye yalvar-
dım, karım oraya kadar donar...

— Sen bunu, kapının kolunu çe-
kerken düşünecektin.

— Acaba trende bir çilingir bula-
maz mıyız?

— Bir arayın. Süpürgesi de size
yardım etsin.

Karıma seslendim:

— Karıcığım üzülme, çilingir ara-
mağa gidiyorum.

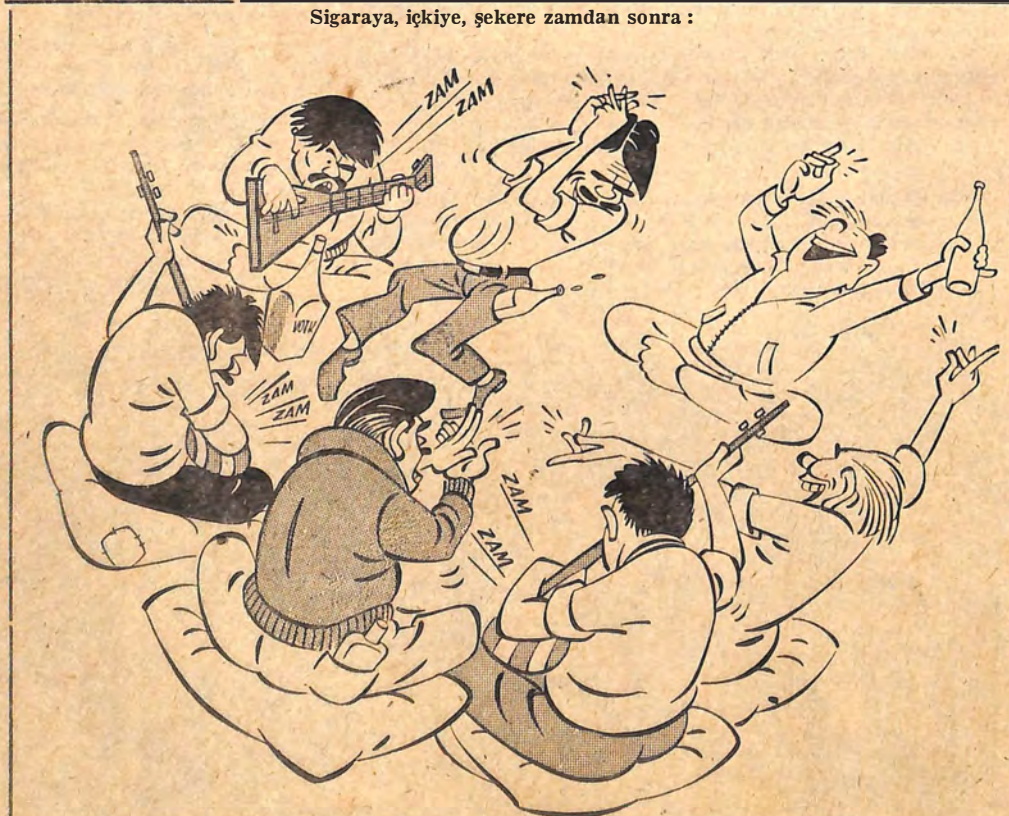
— Ayol çarşı pazar mı var tren-
de, çilingir olsun?

— Şansımıza karıcığım, arayaca-
ğız.

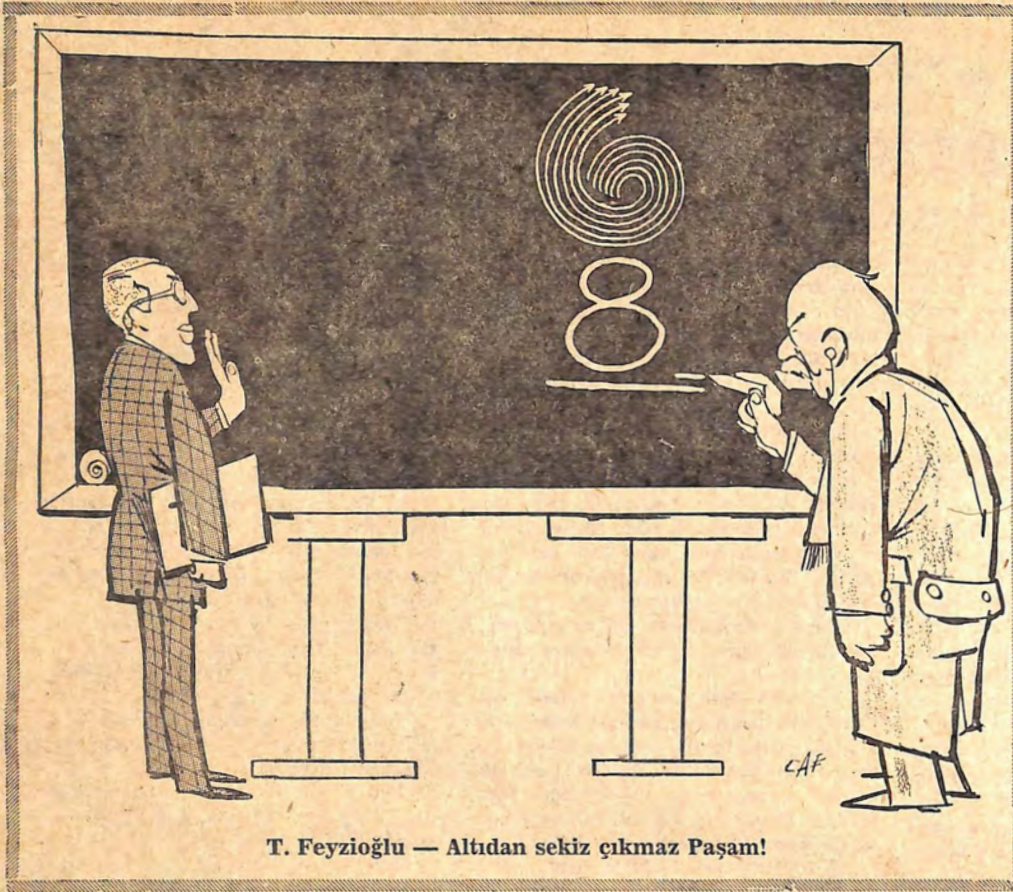
— Ama çok çabuk, donuyorum.

Artık süpürgesi önde, ben arka-
da kompartıman kompartıman gez-
meğe başladık. Hangisinin kapısını
açsak, sanki ben yardım dilenen bir
insanmışım gibi, süpürgesi en üz-
gün pozunu takınarak, beni göste-
riyor, sonra konuşmağa başlıyordu:

— Beylerim, gardaşlarım, bu za-
vallı herifin avradı memiştanada ga-

Komünistler — Yaşasın, yaşasın, Demirel aman!

T. Feyzioğlu — Altıdan sekiz çıkmaz Paşam!

pandı kaldı. Yazıkdır, günahdır, içi-
nizde çilingirlikten anlıyan varsa.
Allah ırzası için memişhananın ö-
nüne kadar gelsin.

Koca trende rezil olmadığımız
kompartıman kalmadıktan sonra, sü-
pürgeci:

— Eee gardaşım, gördün bahtın,
bizden günah getti. Bi çilingir bula-
madık trende. Get, avradyın löbeti-
ni bekle, dedi.

O ayazda, tuvaletin önünde nöbet
beklemeğe başladım. Zavallı karım-

— Hücre mahkûmlarına bile böyle
bir ceza revâ görülmemiştir, diyor-
du.

— Hani hatırlıyor musun karıcı-
ğım sana evlenme teklif ettiğim gü-
nü? Sonbahardı, parkın kanapesin-
de oturuyorduk... Ayağımızın altın-
da hisirdayan hazan yaprakları aş-
kımızı...

— Rica ederim sus, diye bağır-
dı. Tam aşktan bahsedilecek za-
man, tam aşktan bahsedilecek yer...

Kondüktör gelip geçerken:

— Sıkın dişinizi, bir şey kalmadı
Afyon'a, üç saat sonra ordayız, di-
yordu.

— Karıcığım üç saat kalmış... Dur
sana bir fıkra anlatayım. Adamın 'bi-
ri...

— Rica ederim, donuyorum. Sağ-
ma sapan fıkralar anlatacağına bir
çare bul.

— Şey karıcığım, bil bakalım. Çın
çin hamam, kubbesi tamam, bir ge-
lin aldım, babası imam...

— Rezalet!...

— Bilemedin karıcığım, saat.

— Saat mı? Ben burada son sa-
atlerimi yaşarken, sen orada geç-
mişsin bilmeceler yumurtluyorsun.

— Ne yapayım karıcığım, ne ya-
payım?

Artık yolun geri kalan kısmını,
beş dakikada bir:

— Karıcığım...

— Hıı...

— Karıcığım...

— Hıı, demekle geçirmek zorun-
da kaldık.

Yüzü de tersi gibi

Milli Eğitim Bakanını isti-
faya zorlayan Öğretmenler
Derneğinin bir sözcüsü, «Ba-
kan, Anayasa'yı bilmiyor» de-
miş.

Bu söz bize Hoca Hayret e-
fendinin bir nüktesini hatırlat-
tı:

Evine gitmek için vapura
binen Hayret efendi, yakın-
dan tanıdığı cahil paşalardan
biriyle karşılaşır, Selâmlaşır,
hal hatır soruştuktan sonra
Hayret efendi çantasından el
yazması bir kitap çıkarıp, o-
kumaya koyulur. Vakit geçir-
mek, dolayısıyla cehaletini
gizlemek için bir kitap da Pa-
şa ister. Elindeki kitabı ve-
rir Hayret efendi. Paşa, kita-
bı ters tuttuğundan habersiz,
büyük bir ciddiyetle sayfaları
karıştırırken durumun farkı-
na varan Paşa'nın bendelerin-
den biri, «Aman Paşam, kita-
bı ters tutuyorsunuz» deyince
Hayret efendi dayanamaz,
«Sen ne karışıyorsun be a-
dam?» diye patlar. «Paşa haz-
retleri için kitabın öbür tara-
fı da terstir!»

Afyon bizim için Afyon değil, san-
ki çölde susuz kalmış Arabin vaha-
sıydı. Afyon'a varınca gözlerinden
uyku akan, eli çantalı, tombul yüzü
bir adam:

— Yenge hanım bunun içinde mi
kaldı? diye sordu.

— Evet, lütfen çabuk olun, de-
dim.

Adam sırf neşe...

— Demek Goncalı'dan beri ha!...
Hah hah hah...

— Evet, Goncalıdan beri.

— Hah hah hah!... Açamadılar
demek?

— Evet, açamadılar.

— Hah hah hah!... Tabii açamaz-
lar. Sanat bu sanat... Çilingirlik der
geçerler. İnce zenaat ince...

— Usta, çabuk lütfen.

— Hah hah hah!... Siz şükredin
tren tehirlı gelmedi.

İnce zenaatın ustası, yarım saat
uğraştıktan sonra balyözlerle keski-
lerle kapıyı açmağa muvaffak oldu.
Bitmişti zavallı karıcığım. Sıcak pal-
tomu üstüne attım. Ustaya:

— Çok teşekkür ederim, dedim.

— Bir şey değil, vazife, dedi. Ge-
çen gün de bir mühendis çıkardık
buradan.

— Ustacığım, bu kilidin fiyatı
tahminen kaç liradır?

— Elli lira...

Deli gibi yerdeki balyözü kap-
mamla, kiliti yere indirmem bir ol-
du. Usta:

— Zabıttı, zabıttı, zabıt tutun, di-
ye bağırıyordu arkamdan.

Afyon'da treni teslim alan şef-
tren zaptı tuttuktan sonra:

— Kalıbından kıyafetinden utan,
ne istedin millet malından? demeyi
unutmadı.

Muzaffer İZGÜ

Pahalılığa vedâ!

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

TİYATRODA BİR BOKS MAÇI!

ŞEHİR Tiyatrosunun Tepebaşı'ndaki Komedi kısmını hatırladınız mı? Yıllar yılı Türkiye'nin yüzünü güldüren bu emektar anfi'yi o kadar bakımsız bıraktık ki, bir gün, Belediye yetkilileri, artık yıkılmak üzere olduğunu söylediler. Onu mimarların, sanatçıların yapıcı ellerine değil, ırgatların yıkıcı kazmalarına bıraktık.

Meşrutiyetin coşkun yıllarında, o sahne neler seyretmedik ki?... Namık Kemal'in «Vatan yahut Silistre» sini bütün İstanbul orada alkışladı. İslâm Bey'i canlandıran Nurettin Şefkati orada omuzlara alınmıştı ve Niyazi Bey'in Resne dağlarından inen geyiği o sahnede kutsal bir hürriyet sembolü olmuştu.

Büyük Behzat'ların, Raşit Rıza'ların, Emin Belig'lerin, Küçük Kemal'lerin, Neyire Neyir'lerin, Kınar'ların, Melek'lerin, Hâzım'ların beşikleri de o sahneydi, mezarları da...

Tepebaşı anfisinin talihinde, bir gün, bir boks maçına ring olmak da varmış meğer...

Maç, tam bir komedi sahnesine uygun tuhafıktadır. Anlatayım:

İstanbul'a bir Fransız boksörü gelmiş. O yıllarda boks, bizde yeni başlıyor henüz. Amatör işi...

Fransız, hangi ringde, hangi gençlerle yumruklaşmışsa hepsini birer birer pataklamış!

Nihayet bir gün, sabah gazetelerinde kaliteli bir dâvet okuduk:

«Bütün Türk boksörlerini dövdüm. Memleketime döneceğim artık. Yumruğuna güven varsa buyursun!»

İki gün sonra, bu meydan okuyuşa bir cevap çıktı: «Ben dövüşürüm!»

Bu iki kelimenin altında bir boksörün değil, bir pehlivanın, hem de ünlü bir yağlı güreş pehlivanının imzası vardı: Mihaliçli Hasan...

Tatil günü cuma idi henüz. İkinci üstü, önden üçüncü, yahut dördüncü sırada yerimi aldım. Hınca hınc doluydu tiyatro. Böyle yerlerde herkes birbiri ile ahbap olur. Ben de sağimdakiler, solumdakilerle konuşuyordum. Onlar benim gibi değillerdi, ikisi de anlıyordu

bu işten. Bilerek konuşuyordular. Bense ilk defa bir boks seyredecektim...

Perde açıldı. Sonra, arkasında pek sık bir robdüşambr, Fransız boksörü, bembeyaz dişlerle gülerken sahneye çıktı. Saçları simsiyah, pırl pırl taralı, bütün Fransız sevimliliği güzel yüzünde toplanmış bir gençti... O gülücükler dağıttı bize, biz alkışlar dağıttık ona dakikalarca...

Sonra, sahnenin öbür yanından bir heyulâ göründü: Yalın ayak, kısa donlu, sıkı yapılı, kısa saçlı, göbeksiz bir adam. Omuzunda sarı damalı bir peştimal vardı. Yüzü çatıktı biraz: Bu, Mihaliçli Hasan pehlivandı. Meydan okuyan Fransız'a, meydan okuyan Türk...

Biraz içimiz ezilmişti kılığını görünce... Ama avuçlar dolusu, gönüller dolusu alkışladık.

Biri sağda durdu, biri solda. Hakem, —lâclvert pantolonlu, beyaz gömleklî hakem— ortadaydı. Soluklarımız durmuş, bekliyorduk. Rastgele bir maç değildi bu. İzzet-i nefsimiz üstünde çarpışacaklardı, ringde değil. İstanbul'dan: «Ben bütün Türkleri dövdüm» diye uğurlayamazdık bu Fransız gencini!

Önce bizim pehlivanla konuştu hakem. Daha doğrusu fısıldaştı. Sonra, yüzü bozulmuş, seyircilere döndü:

— Beyler, dedi, Mihaliçli Hasan pehlivan hayatında hiç boks yapmamış... Hattâ hayatında hiç boks da görmemiş!... Böyle maç olmaz!... Allah esirgesin, fena yerine sert bir yumruk yer, ölebilir!... Ben bu maçı idare etmek mesuliyetini üstüme alamam!

Birden kıyamet koptu. Yalnız seyirciler arasında da değil, sahnede de... Hasan pehlivan, bir eliyle hakemi itmiş, ne olduğundan habersiz Fransız boksörünü kolundan çekiyordu:

— Bu oğlancık mı beni bir yumrukta öldürecek be?...

Nerdeyse bir Kırkpınar nârası patlatıyordu bizim yağlı güreşçi:

— Hayda preee!...

Halk, bir ağızdan tempo tutuyordu:

— Eşref Şefik... Eşref Şefik... Eşref Şefik!

Eşref Şefik en büyük otoriteydi o günlerde. Fransa'da boks yapmış adamdı!

Eşref Şefik sahneye sıçradı ve gürültüyü susturdu:

— Siz, dedi, bu maçı istiyor musunuz?...

Tek ses yükseldi:

— İstiyoruuuz!

— Ya sen Hasan pehlivan?

— İstiyorum elbet!

Eşref Şefik, yüzünde tatlı mimiklerle:

— Ben de hakemliği kabul ediyorum öyleyse, dedi... Bu maç, usulünde bir maç olmaz. Spordan çok döğüş olur... Ama, çam gibi adam Mihaliçli... Öyle bir yumrukla can vermez... Nakavt olur!

Yaklaştı bizim pehlivana, bir kaç söz söyledi: Dayak yememeğe çalış, vurabildiğin kadar vur, şöyle sakın, böyle hücum et, diye... Ve, düdüğü öttü, maç başladı.

Aman Allah, bir dayak diyordu Hasan pehlivan, sormayın... Yumruk sağnağı altında afallamıştı adamcağız!

Birinci raunt bittiği zaman bizimki uyur - gezerdi sanki... Kolundan tutup köşesine o turttular.

İkinci raunt başlayınca tatlı bir sarhoş dalgası içindeydi Hasan pehlivan. Gözler şaşılmaş, sallanıyordu ayakta... Sağında, solunda oturanlar, dirsekleri ile beni dürtüklediler:

— Bakın, bakın: Gözler şaşılmaştı. Nakavt oluyor... Tamam... Oluyor.. Olu...

Yor demeğe kalmadı, bir acı çığlık koptu ve... Ve Fransız boksörü yere yuvarlandı!

Hakem koştu, doktor koştu, nerdeyse biz de koşacaktık. Neticeyi Eşref Şefik müdeledi: Kolu çıkmıştı Fransız'ın...

Mihaliçli Hasan pehlivan, maçın başından sonuna kadar, tek yumruk vurmaktan, dayak yiye yiye galip gelmişti!

Millet, kahramanını omuzladı ve Hasan pehlivan, çıplak ayakları havada sallanarak, omuzunda sarı damalı peştimalı, Beyoğlu caddesinden Taksim'e doğru yollandı, alkışlar içinde!

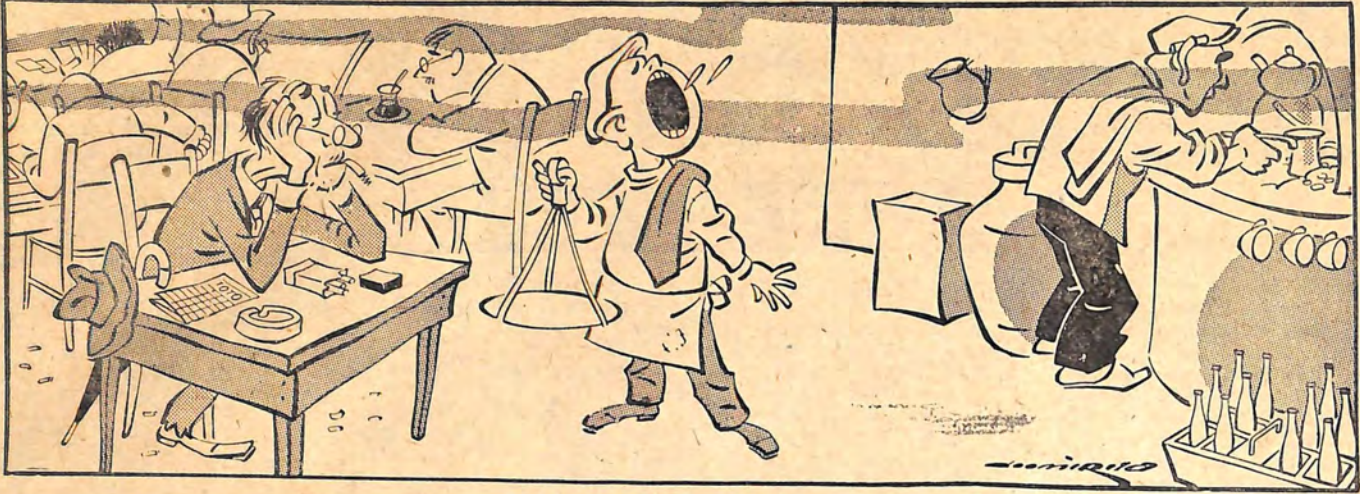
Sanırım Komedi Tiyatrosu, ömründe böyle bir komediye sahne olmamıştır.

İnönü, «Beni kızdırırsanız bin yıl yaşarım» dedi. — Gazeteler —

Mezardakiler — Oooh, yaşadık!

Şekerin kilosuna elli kuruş zandan sonra :

— Kahve biir!... Zamsız olsuun!...

YEDİ

Pazartesi

Huuu - zur
İzmir'de kadınlı erkekli 20 Nurcu, «Hu» çekerken yakalanmış!

Yine İzmir'de toplanan beş bin Alevi, «Huu» çekerek sabahlamış!

Anlaşılan adamlar «Huzur» diyecekler ama, seslerini kal-kınma temposuna göre ayar-ladıklarından, henüz «Huu» yu çekerken, «Ayin yapıyor» gerekçesiyle apar topar götü-rülüyorlar!

Salı

Aman ne iyi

C.H.P. Adana milletvekili Sarıbrahimoğlu, «Sözünde durmayan Bakanlar istifa et-melidirler» demiş.

Aman ne güzel. Eğer bu tek-lif kabul edilirse ne Bakan o-labilecek bir politikacı, ne de politikacı olabilecek bir Sarıbrahimoğlu buluruz. Kafamız dinç, gönlümüz rahat, kuru gürültüden uzak, bir türlü bu-lamadığımız huzura kavuşu-ruz!

Çarşamba

Kürsüler değişiyor

«Ben, Alanya'lıyım. Alanya'mızın bir ortaokula, bir sanat enstitüsüne, bir yurda, şehir içinde üç ilkokula, köylerinde de yirmi kadar ilkokula ihti-yacı vardır. Mümkünse bu ha-yırlı iş için, okul yaptırmak isteyen şahısların... İmza: Ha-san Akçahoğlu. Antalya Mil-letvekili.»

Bu yazı, 11 Şubat 1967 tarih-lj Hürriyet gazetesinin, okuyu-cu dilek ve şikâyetleri için ay-rılan «Serbest Kürsü» sütu-nundan aynen alınmıştır.

Vah, vah... Demek en azın-

dan çeşitli 25 okula ve «Ser-best Kürsü» ile Meclis kürsü-sünü karıştırmayacak bir a-det de milletvekiline şiddetle ihtiyacı var, Alanya'nın. Ne di-yelin, Tanrı yardımcıları ol-sun!

Perşembe

Kaliteli sahte

İsveç'te sahte otomobil ehli-yeti yapan işçi, uçakla yurda getirilmiş!

Sevindik doğrusu. Anlaşılan burada sahte ehliyet yapanla-rın daha titiz çalışmaları için,

bir uzman yetiştirilmeleri dü-şünülmüş. Sahtekârbhklarla başa çıkamıyorsak, kalite dü-şüklüğüne de göz yumamayız ya!

Cuma

Durumun vaziyeti

300 milyon lira borcu olan İ.E.T.T. güç durumunda!

Bütün gayrimenkulleri ipo-tekli olan Belediye güç du-rumunda!

Nakit para sıkıntısı çeken Maliye Bakanlığı güç durum-da!

GÜN

Dış yardım bekleyen hükü-met güç durumunda!

Sadece vatandaş «Güçlü» durumda: «Vergi» diyorlar, veriyor. «Zam» diyorlar, ödü-yor! Sonra da ellerini havaya açıp, rızkını vermesi için gün-de beş vakit, Tanrıya dua edi-yor!

Cumartesi

Binen binene

Tuzdan sebze, sebzeden petrole, petrolden şeker de-ken, «Ucuzluk» a da bir mik-tar zam geldi. Bunun nasıl ol-duğunu öğrenmek istiyor-sanız, haberi birlikte okuya-lım: «Kilosu on liradan açılan ekici tütün piyasasının on ikinci gününde, tütün fiyatla-rı üç liraya kadar indi.»

Sonra mı?... Sonra her hal-de tütün fiyatlarındaki inme-den olacak, yüzde otuzluk bir zam, sigara fiyatlarına bindi!

Pazar

Akılnla yaşa

Yedi Yunan âliminden biri olan Thales'e sormuşlar:

— Dünyada en kolay şey ne-dir sizce?

Hemen cevaplandırmış:

— Başkalarına akıl ver-mek...

Avustralya Çalışma Bakanı da, Türkiye'den gidecek işçile-re akıl veriyor:

— Avustralya'ya giderken, yanınızda muhakkak bir ev parası götürün!

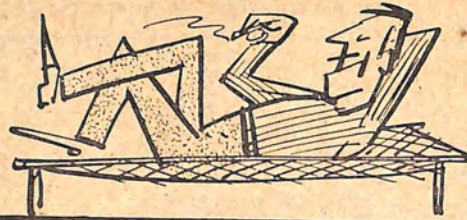
Dost tavsiyesi diye buna derler işte. İşsiz misin? Sıkın-tıda mısın? Ne tasalanıyorsun be kardeşim? Avustralya'ya bir ev parası götür, bir eknek parası kazan! Böylesine kârlı bir işi de beğenmezsen, n'apa-lım aç açına otur memleke-tinde!

Horoz şeker!

KODESTE

Biz Züppe

ADNAN VELİ

MAPUSANEYE yeni düşmüştü. İlkini kendini, epice pahalıya sattı. Kız kaçırmaya kalkıştığını, sonra bu işi beceremeyince, polise paçayı kaptırdığını söylüyordu. Ama bu türlü yalanların, mapusanede iki günlük ömrü oluyordu. Bahış karşılığı mahkûmlara hizmet eden, onlara, idarede bütün olup bitenleri usulca haber veren Fazlı adında Rize'li bir gardiyan vardı. O, yeni gelen bu delikanlının ipliğini pazara çıkaracak haberi hemencecik içeriye ulaştırdı.

Bu yeni gelen, meğer birinci sınıf otel işçisiymiş. Otellerde yatanların cüzdanlarını çarparmış. Sonra da bu para ile har vurup harman savurmuş. Etrafına bir sürü kadın toplamış. O bar senin, bu bar benim derken, yakayı ele vermiş.

Yaptığına pişimin bir hali yoktu. Kılık kıyafeti de son derece düzgündü. İngiliz kumaşından yapılmış elbisesi, paltosu, pırıl pırıl ayakkabıları, kolalı gömleği, gri fotr şapkası ve deri eldivenleriyle ilk gören üstünde, şık bir erkek etkisi yapıyordu.

Ama, herifin mapusa düştükten sonra epice kokoz olduğu anlaşıldı ve kendisine fazla kulak asan olmadı. Mapusane içindeki harcamaları, bir adamı değerlendirmek için ölçü sayılırdı. Koğuştaki arkadaşları, ona «Züppe» adını takmakla yetindiler. Kendisine de koğuşun dibinde, yat-

ması için yataksız bir karyola gösterdiler.

Çenesi düşük bir şeydi. Durmadan konuşuyor, mahkûmların anlamadığı bir sürü alafanga şeyler anlatıyor, şuna buna boyuna fiyaka yapıyordu. Oysa, mapusanede fiyakacıları, zırnık kadar sevmezlerdi. Palavraları kuzu gibi dinlerler, sonunda da bir punduna getirip, palavracının kafasına mutlaka bir külâh giydirirlerdi.

Gece olup da kapılar kapandığı vakit, koğuşun ıpsızlarından sekiz, on mahkûm, Züppe'nin etrafına toplandı. Motor Ali, elini göğsüne koyarak:

— Selâmünaleyküm, dedi. Biraz muhabbete geldik. Misafir kabul ediyor musun, yoksa efkârlı mısın?

Beriki, telâşlı bir memnunlukla: — Ne münasebet efendim? dedi. Mutluluk duyuyum. Şeref kazanırım. Buyurun, şöyle oturun.

«Oturun» dediği yer, orta kısmındaki telleri kopmuş bir karyolanın kenar demirleriydi.

Motor Ali ile arkadaşları, öteye beriye rastgele iliştiler. Beriki, bu ziyaretten oldukça memnundu. Yenicce paketini çıkararak misafirlerine uzattı. Motor Ali, paketten iki cigara alıp birini kulağının ardına kısırdı. Sonra yılışarak:

— Senin gibisi, mapusaneye, kedinin çift yumurta yumurtladığı zamanda düşer, dedi. Böyle milyoner

arkadaşlar, bu mapusanede ne kadar çoğalırsa, fıkarcılık da o kadar azalır.

Züppe'nin, keyfinden ağzı kulaklarına varıyordu. Motor Ali devam etti:

— Şöyle bir iki gerin de, çalgılardan, yeni çıkan kısa fistanlardan tatlı bir lâf aç bakalım. Mapusanede tam bir yıldır hikâye kıtlığı var. Efendi kısmının sevişmesi bile zencefilli olumsuz derler. Onun için, anlat da biz de hafiften teyemmüm edelim.

Züppe, ihtimal böyle bir fırsat arıyordu. Cigara paketini etrafta dolaştırıp bir tane de kendisi yakıtıktan sonra:

— Ah, ah! Hiç sormayın, dedi. Yalnız geçen akşamki maceram bile insanı eritir, öldürür. Ne hayat Yâ-rabbi? Pavyondaydım. İşil işil bir gece. Bütün masalar dolu... Benim de yanımda, ismi lâzım değil, büyükelçilerden birinin kızı vardı. Size bu kızın güzelliğini, imkânı yok, anlatamam. Bir vücut var, mermerden dökmüş sanırsınız. O kollar Yâ-rabbi! Şeffaf, pürüzsüz, hârika.

Motor Ali atıldı:

— Tam ağzıma lâyık desene...

Öteki gülümsedi:

— Vallahi helâl olsun. Güzelliğini anlatamam. O gece bir tuvalet giymişti. Sırtı, beline kadar açık. O dalga dalga saçlar, o dolgun ve yuvlak omuzlar, o insanı deliye dön-

düren bakışlar, o gerdan, o göğüs, o incecik bel, o efendime söyleyeyim, insanı bayıltan kokular...

Kontak Mazhar'ın gözlerinin dibi sulanmaya ve kızarmaya başlamıştı. Motor Ali:

— Yesin onu ninesi, dedi. Sonuna gel bakalım, sonuna...

Neyse... Dansta kızın kulağına eğildim. «Siz hangi esansı kullanıyorsunuz?» diye sordum. «Soir de Paris» nin «Scandal» i demez mi? Varın, siz düşünün.

Mahkûmlar, bu lâfları ilk defa duydukları için birbirlerinin yüzlerine bakıyorlardı. Züppe, anlatmaya devam etti:

— Halbuki ben, kızın sürdüğü kokuyu Max Factor sanmıştım. Yavrucuğumu bir vermut içirmek için büfeye davet ettim. «Ne içmeyi tercih edersiniz?» diye sordum. «Canadian Club» istiyormuş. Artık, kızın güzelliğini, harikulâdeliğini siz takdir edin.

Teneşir Memduh atıldı:

— Bu dediğin kulüp, Fener'i yeniyor mu?

Züppe, onun sözlerine kulak asmadı. Hikâyesinin heyecanlarını yeniden yaşayarak:

— Sonra efendim, dedi. O sırada caz da «State qui fin che ritorni» yâni «Ben gelinceye kadar burada bekle» isimli şarkıya başlamaz mı?

Motor Ali lâfa karıştı:

— Kızı kaçırdın mı yoksa?

— Hayır canım. Şarkının adı öyle...

Motor Ali, bir iki yutkunduktan sonra:

— Milyoner ağabeyciğim, dedi. Sana bir şey sorayım. Söylemene bakılırsa, kız, yarı yarıya çıplak. Sen de ona, tabii sarılıyorsun. Kızın ötesi berisi sana dokunuyor elbet. İyi ama anam babam, hani insan kısmı, melâike idrarı ile şerbetlenirse de, gene yüreği hamı takasının yelkeni gibi şişer. Öyle pandispanya gibi kızın karşısında, insan istavrozunu şarırır be!

Züppe, bu lâfa itiraz etti:

— Tabii siz, sosyete terbiyesini bilemezsiniz. Alafrangada, kız gelip senin dizlerine otursa bile, gene ses etmiyeceksin.

Kontak Mazhar'ın bu işe akli ermemişti:

— Sen bizim alaturkadan şaşma, dedi. Alaturkanın en kötüsü, alafranganın en iyisinden de iyidir. Sen bu lâfları anlatırken, ben de sıracı olacaktım neredeyse...

Bu sırada Motor Ali, karşı tarafa bir göz attı. Tam o sırada koğuşun orta yerine fırlayan Gâvur Ali, bar bar bağırmağa başladı:

— Ulan, hangi kiblesiz, benim tek lirayı masanın üstünden yürüttü? Erkekse meydana çıksın.

— Ne lirası ulan? dediler. Sende, masanın üstüne lira bırakacak göz var mı?

— Anamın uçkuru tesbihim olsun ki, bir lira koymuştum şuraya...

— Kim aldı peki?

— Alanı ben bulurum şimdi eş-şoğlu eşşekler!

Hemen yatağına seğırtti. Yastığın altından bir örtü çekip çıkardı. Öbür eline de yarım ekmek aldı. Tekrar koğuşun orta yerine gelerek:

— Bana bakın, diye bağırды. Namussuzum, bir dua biliyorum, bu lirayı alanı çat diye çatlatırım. Ölümüne susamış kim ise, meydana çıksın. Sonra yazık günah olacak.

Hiç kimse ses çıkarmıyordu. Gâvur Ali büsbütün öfkelen-di:

Zam kuyruğu gittikçe büyüyor!.. — Gazeteler —

Yazısız

TANIDIK...

BUKALEMUN

«Bu işin eksikliği var, şu!»
Diye gösterir yokuşu.
Ağız değiştirir
Görünce hemen kuruş'u!

YEMİN...

Her akşam başı dumandı,
Ve her tövbesi yalandı.
Ancak, içki bulmayınca
Hemen içiyordu and'ı!

ŞAŞI

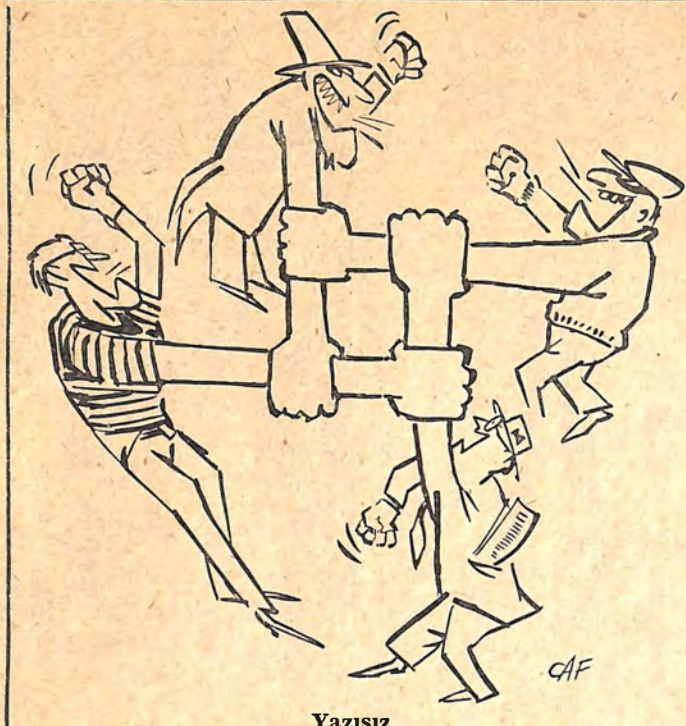
Sık sık çatıyor feleğe:
«Bakışları eğri!» diye.
Dikkat etmez bayım, kendi
Gözünde duran merteye...

HARAÇ - MEZAT

Nice samimi ahab var,
Pişen her aşı su katar.
Hele sıkıştığı vakit,
Sizi bir tek pula satar!

USLU

Görünüşi sanki koyun,
Her emre eğmede boyun.
Dokundun mu çıkarına
Oynar sana binbir oyun...

Yazısız

Türkiye'de altıyüz bin geri zekâlı çocuk var...

...YÜZLER

KÖTÜMSER

Barınacak dam beğenmez,
Mecliste kelâm beğenmez.
Adamlıkla ilgisi yok,
Üstelik kelâm beğenmez!

BESTE

«Geçti günlerim ah ile,»
«Ömrüm bitiyor vah ile!»
Beste olur bu iki lâf,
Hicaz ile, Segâh ile!...

HANIMCIK...

Biraz tepeden - dereden
Lâf eder o, pencereden.
Bir feryat kopar ocakta
Yanan isli tencereden!

MINİK

Sarılmış gibi ipekle;
Gezer bir fino köpekçe.
Aklı uzun olduğundan,
Övünür kısa etekle...

HUY

Bir hamal gibi lâf taşır,
Üstüne varsan bulaşır.
Yerecek dost bulmayınca,
Kendi kendine sataşır!...

Bedriye Güniz BAKSI

Babaların günahı!

— İmansızlar! dedi. Şimdi anlar-sınız siz, çimendifer tekerinin kaç köşeli olduğunu.

Koşuşun en başına gitti. Yüzünü mahkûmlardan yana dönerek, ellerini göbeğinin üstüne bağladı. Gözle-rini yumdu. Bir mırıltı halinde dua okumaya başladı. Herkes, merakla Gâvur Ali'yi seyrediyordu. Duası bittikten sonra, ekmeği ve örtüyü tekrar eline aldı. En baştaki mah-kûmdan başladı. İlk, elindeki yırtık bezle mahkûmun gözünü bağlıyor. Sonra elindeki ekmeği, onun dudak-larına götürerek öptürüyordu. Bu iş bitince yanındakine geçiyor, ona da aynı şeyi yapıyordu. Herkes so-nucu merak ediyor, Gâvur Ali'nin müthiş duasıyla, kimin çat diye çat-layacağı bekleniyordu.

Gâvur Ali, sıradan ekmeği öptü-re öptüre koşuşun öteki ucuna ka-dar sokuldu. Sıra Züppe'ye gelmiş-ti. İlk sordu:

— Lirayı sen aldın mı?

— Hayır kardeşim, almadım. Te-nezzül etmem öyle şeylere ben. Pa-raya karşı gözüm toktur benim.

Gâvur Ali başını salladı:

— İyi ya, dedi. Yum öyleyse göz-lerini...

Kumaş fiatlarına da zam yapılacak... — Gazeteler —

— Kemerleri sıkalım vatandaş!

Elindeki bezle, Züppe'nin gözle-rini sıkıca bağladı. Ama o sırada mahkûmların heyecanı son haddini bulmuştu. Gâvur Ali duasını yüksek sesle okuduktan sonra:

— Öp şunu! diye bir şey uzattı. Ama bu uzattığı ekmeğe değildi. Pır-pır Hamdi, gazete kâğıdının içine kedi pisliği koymuş, usulcacık Gâ-vur Ali'ye vermişti. Ali kâğıdı Züp-pe'ye yaklaştırdı. O da kapalı göz-le, ekmeği öpüyordum diye, şap diye kedi pisliğini öpüverdi. Ama öpme-siyle beraber, pisliğin, ağzına, bur-nuna, dudaklarına bulaşması da bir oldu. Bir anda, bütün koşuşun içini bir «Yuhaaaa» dır kapladı.

Züppe, gözlerini örten bezi çekip sıyrıncaya kadar, mahkûmların hep-si bir köşeye dağılmıştı. Kakhahalar, koşuşu çın çın öttürüyordu. Mah-kûmların bir kısmı:

— Otel hırsız Züppe'ye yuhaaa!.. diye bağırıyorlardı.

Gâvur Ali de, yatağına keyifli ke-yifli kurulurken, kendi kendine mı-rıldanıyordu:

— Çok şükür kayıp lira bulundu.

Adnan VELİ

— Karuma bunu avladım desem yutar mı acaba?...

Tedbir!

Kasabanın biricik manav dükkânına yaşlıca bir adam girer:
— Sizdeki bütün çürük meyvaları ve domatesleri satın almak istiyorum. Ne vereceğim?

Manav, mânâlı bir gülümseme ile:

— Ne verirsiniz olur, dedi. Ve ilâve etti: Siz bunları herhalde, bizim kasabanın tiyatrosunda yeni temsiller veren kumpanyadaki Romeo rolüne çıkan kart herifin suratına atacaksınız, değil mi?

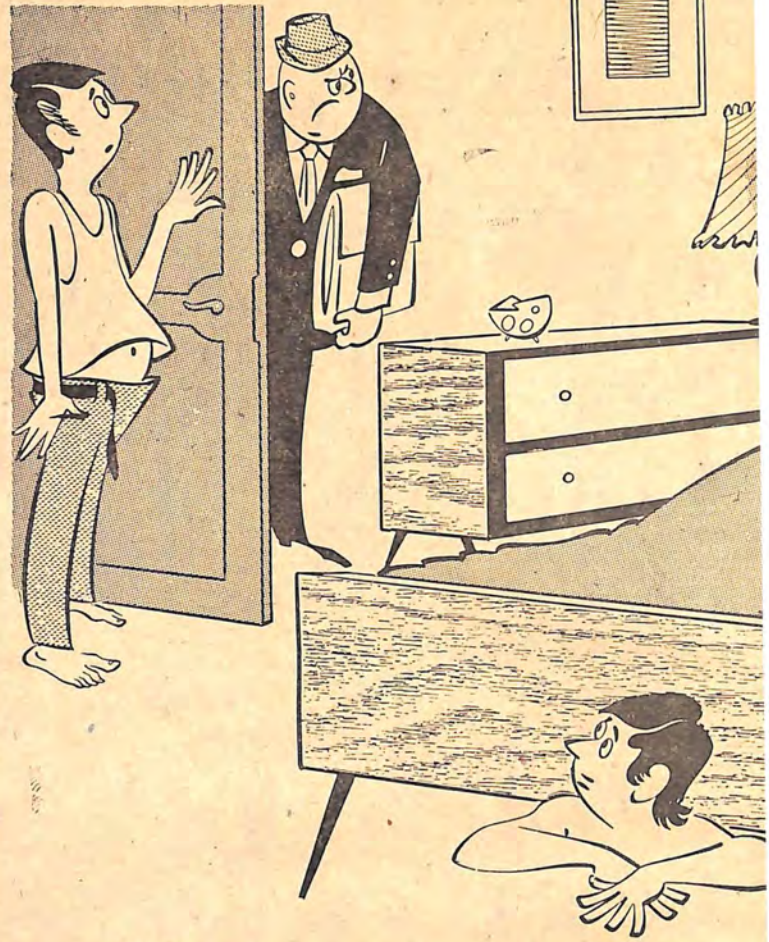
Adam pişkinlikle:

— Hayır, dedi. Ben o kumpanyadaki Romeo rolüne çıkan adamım!...

— Ayağımı sıcak tut, başımı serin...
Yemeğine dikkat et, düşünme derin!

Zamlar, yatırımlar i

Kadın — Ne yapayım yani?.. Zam

CHP, İnönü, çayda çıral

Duvarlardan kişinin üzerine üzerine gemiler geli geliveriyordu. Ortada bir boşluk vardı, coşku-boşluğul Bulvar Palas'ın, sağ da, solu da, ortası da o geceyle C.H.P.'ye kiralanmıştı. Bir gelir getirme ve kaynak kaynaştırma partisi veriyordu Demirel... Tövbe tövbe: Hep o parti veriyor da, plânlamaya, plânsızlamaya, falan filân, adı fırlatıverdi şurumun aralığından!...

İnönü hastaydı, yazık. Onun hastalığında eşi de başucundaydı. Onun için C.H.P.'nin Bulvar Palas'taki partisinin First man'i, dostumuz Bülent Ecevit'ti, first lady'si de hanımı. Daha hânedan kurmamış, sempatik, genç, gözleri ışıklı «firstler»!... İpince, sapsade bayan Ecevit, bej bir dö piyes giymişti, o kadar. Kafasındaki dalgalar tabiatın dalgalarıyla, koyu kumral, kulaklarının altına varan. Her zaman her dâvette, dişlerine kadar süslü, Kemal Satır'ın eşiyse, «très ortanın solu», bir blüz etek giymişti zamana, zemine uygun: Ah zaman, ah! Ah zemin, ah!.. Ah ya!...

Hattâ, o orkestranın burnunun dibine sokulu, piyango metaları bile sillesini yemişti o solak zaman ve zeminin. Ah ortanın solu ah!... Bir yanda kitaplar, bir yanda bol bol hanım önükleri, bunları hediye... Ayyy, ahabplar, C.H.P.'nin teklik devrinin piyangolarını hatırlar mısınız?... Ben hatırlarım: Saran'dan, yahut ve pırlantalı altın yüzük, frijider. Bir keresinde bir

Ankara

Fiat otomobil bile vardı. Gerçi İtalyanların hediyesiydi ama, İtalyanlar da şimcik neden hediyesini bunca büyük tutmuyorlar?... Zemâne icabı mı dersin Akbaba?... Hey zemâne hey!...

Kalabalığın en şık kadını, Kavaklıdere muhtarı Nesime Ünsavaş'tı, petrol ve çagla karışımı, kadifeden, sivri yakasında kristal sallantılı, Moda Kralı Nail'in bir kıyafetiyle kılıflı... Kulaklarında da, Bülent Ecevit'e çember çevirecek çapta terkerlek küpeler vardı...

Birden, yan bir kapıdan, ellerinde mum taşıyan bir ekip girdi. Dört kız, dört erkek. Bölgesel kıyafetler vardı üstlerinde. Bülent Ecevit'e yaklaşılar önceden ve sonra hanımına, sonra da, sekizlere... Eline çıra yerine mum tutuşturulan kişiler, sağsız salsuz ortaya fırladılar. Duvarlardaki gemiler üzerlerine üzerlerine gele gele, günlük kavgaları genel coşkuda unutarak, kinlerini alın terlerinde eriterek tepindiler, tepindiler, tepindiler. Müziğin, dansın eğitimi kudreti, taaa efsâne devrinden beri bilinir ama, bizim idareciler nedense bunu yalnız özel toplantılarda kullanıyorlar. Fazla terbiye ediceği diye mi ürküyorlar ne?... Kaçmayın.

Eskiden son derece güler yüzlü olan ve şimdi son derece gülümsemez yüzlü olan Orhan Öztrak bile

karşı ben de yatırım yapıyorum!..

Mektubu

buzlarını çözdü. Oyuna katılmadıysa da, ayakta, kıpırdandı ve tempo tuttu...

Biz böyle lirik'likleri severiz, severiz ya! Ama işte, o kadardır...

Son söz İnönü'de:

Beyler, ağalar, paşalar, coşku iyi şey, birlik dirlik, lik lik iyi şey ama son söz İnönü'de biter... Siz istediğiniz kadar çayda çırallar kıvrın... Dünyanın en sıcak, en asil, en ölümlü duygularıyla...

... Ve basın locasından başı bir ufak greyfurt büyüklüğünde görünen adam, harıl harıl kağıtlarının düzenini bulamıyordu. Öyle küçük düzenleri çabuk bulamaz İnönü... Ve harıl harıl, gözlüklerini araştırıyordu. Sahicikten mi, yalancıkıtan mı, Tanrı bilir, belki de bilmez!... Belki de, bu aramalar, nice yaşlı, nice tecrübeli, nice ölmüş olduğunu göstermek içindi, belbelere!

Gensoru açılıp açılmaması, bahis konusuydu, bir sertçe püsküllü meselede. Herkes İnönü'nün ağzından kaderinin tayinini bekliyordu, o da bir türlü kağıtlarını düzene sokamıyordu. İstedğini buldu ki, kürsüye çıktı, ufacak, tefecik, kuru, gölgesi dağı taşı tutarak son jandarma kulübesine değin!...

Ve, dinleyicileriyle, basınıyla, polisiyle, milletin vekilleriyle, herkes bir daha idraklendi ki, beşşimizden

eşşimize, eşşimizden mezarımıza kadar (böyle olmasını ben istemem, ama böyle, sen ister misin Akba-ba'm?) belki ötesinde de, hepimiz, ipimizi azca çektişirelim, fazlaca çektişirelim, onun elindeyiz... Netekim Demirel de bu büyük kuvvetin hesabı katılması gerektiğini, monden bir toplantıda kaderine direnen Samet Ağaoğlu'na demedi mi?... De-di!... Bravo derim ben de Demirel'e, bunca realizmi ben idarecilerden hiç beklemezdim del!

Onun için, ister çayda çıra hop-layın beraberce, ey ortanın sağla-riyle ortanın solları, ister öpüşün, ister döğüşün, «asıl bir heyecan» dan başka değeri yoktur tutumunuzu. Politikada da asıl heyecan... Pöft!... Pöft işte!... Son söz İnönü'ndedir işte!

Notlama:

O arada da Mecliste içime sevinçler sindi. İnönü'nün son derece biçimli ifadesinden anladım ki, belki, kanunlar mengineleler gibi basını kıştırarak, amma velâkin, genel ve meşru cezalara, özel cezalandırma-lar da katılmıyacak. Kimse kimseyi, ıslata ıslata, havalandırmaya artık götüremeyecek. Götürtürse, İnönü'ye hesap kitap verecek... Oh... Bunca mutluluk bana da, basına da yeter!

Yetmez mi?... Gelin bizler, çayda çıramızı hop-layak!...

Nimet ARZIK

— Doğru söyle şekerim, sen de zam yaptın mı?..

Tango!

Birbirlerini uzun müddet görmeyen iki arkadaş Kadıköy vapurunda karşılaştılar. Birinin gözünün etrafı mosmordu. Beriki merakla sordu:

— Ne o, kaza mı geçirdin Aydın?

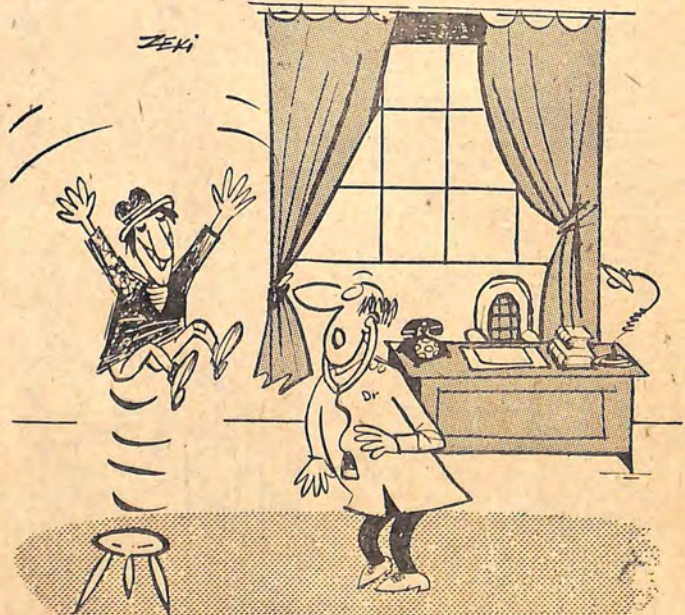
Aydın içini çekti

— Yok canım. Sadece nişanlımla tango oynuyorduk, içeri babası girdi ve suratımı bu hale koydu.

Kaya şaşkın şaşkın:

— Bir tango için bu kadar kızacak ne var?

— Evet ama, nişanlımın babası sağdır.

Şekere zamdan sonra:

— Yaşa be doktor... Demek bende şeker var!

Kalkınma Dalgınlığı

Vedat Saygel

BELKİ sizler de bilirsiniz, bizim bir Belediyemiz varmış.

Sonra efendicağımıza söyleyeyim bu Belediyenin ismine kısaca İ.E.T.T. dedikleri, bir Elektrik Tramvay Tünel İdaresi varmış. Sonra bu idarenin otobüs işletme yetkisi varmış. Bunları işletip de ne mi yaparmış? Belediyenin ne yaptığını bilmiyoruz ama, İ.E.T.T. İdaresi zarar etmekten fırsat buldukça, vatandaş düşünürmüş. Son yıllarda da düşünmüş taşınmış, halkın gündüne daha unutkan olduğu kanısına varıp, hemen bir «Unutulmuş Eşya Bürosu» kurmuş. Hani mahcup da etmemiştik adamları. Her otobüse binimiz, başlamıştık öte-berimizi unutmaya! Son bir ay içinde otobüslerde unutulmuş eşyaların listesini gazetelerde okuyunca, ağzımız açık kaldı! Neler unutmamışız canım? Çanta, şapka, şemsiye, kadın iç çamaşırı, pa-buclar, çoraplar, sütyenler, kü-lotlar, daha neler de neler?... İnsan bunları okurken «Unutulmuş Eşya Bürosunun» listesi değil de dış seferden dönen yolcu gemilerimizde ele geçen kaçak eşyaların listesi sanıyor!

Fırsat bu fırsat, dayandım idarenin kapısına! Bay ilgili çıkmak üzereydi. Kurdukları büro-nun çalışma şekli hakkında kendileriyle görüşmek istediğimi söyleyince, durdu.

— Efendim, dedi, siyasilerimizin işte dövüşe, vatandaşın hayat seviyesini yükselttikleri bir gerçektir. Eh, kalkınan bir ülkede hayat seviyesi yükselince ne olur?

Bilgisizliğimin utancıyla cevap verdim:

— Valahi hiç görmedim ki bileyim.

— Bilmemek ayıp değil, dedi. Dinleyin öyleyse: Bir ülkede hayat seviyesi yükseldi mi, şey olur... Şey...

— Bütün maddelere bir miktar zamm olur.

— Zamm olur olmasına ya, söylemek istediğim o değil.

Bir yandan o düşünürken, kolaylık olsun diye bir yandan da ben düşünüyordum:

— Tedbirler Kanununda bir takım değişiklikler olur.

— O da değil canım, şey olur diyecektim... Milletlin eline bol para geçer. Eh, milletlin eline bol para geçince maddeye önem vermez, maddeye önem vermeyince bir kere kullandığını bir daha kullanmaya tenezzül etmez, kısacası bir kalkınma dalgınlığıdır herkesi sarar gider!

Birazcık anlar gibi olmuşum:

— Haa, dedim, şimdi anladım. Bu vatandaşların da hayat seviyeleri yükselmiş, ellerine bol paralar geçmiş, bir kere kullandıklarını bir daha kullanmamak gibi bir dert çıkmış karşılarna. E ne yapsın garipler, başlanmışlar çarşıdan aldıkları öte-beriyi sıcaklığına otobüste değiştirip, eski-lerini bırakmaya!...

— Aferin, dedi, bak kavradın bile!

Konuşa konuşa bir otobüs durağına gelmiştik. Sayın ilgili devam etti:

— Milletlin bir kuruşa bin düğüm vurduğu devirler geçti artık. Gözle görülür bir kalkınma olmasa, ana muhalefet partisi «Sağda mıyız, solda mıyız?» diye lüzumsuz şeylerle uğraşmaya kalkmaz, iktidar işini gücünü bırakıp, «Tedbirler» aramaya başlamaz, muhalifi ile, muvafığı ile hepsi el ele verir, memleketi kalcındırma çarelerini ararlardı değil mi?

— Evet.

Bir otobüs geldi. Sayın ilgili:

— Söylediklerimin doğruluğuna inanmanız, dalgın vatandaşları gözlemlerinizi görmemiz için, isterseniz şu otobüse atlayalım, dedi.

Atladık. Fakat buna «Atlamak» değil de, duraktaki kalabalık tarafından cebren tıkdık demek daha doğru olur. İçeri dalmamla,

iri yarı bir adamın sırtına yapışmam bir oldu! Yamyassı kalmıştım! Bir yandan otobüs silkelere, bir yandan arkamdakiler iter, bir yandan ceketimin nerede kaldığını bilemediğim ucu beni geri çeker!

— «Acaba bay ilgili nerede?» diye düşünürken, sesini duydum: — İşte sıftahı, diyordu. Bak, adam nasıl da ayağını kapanan kapının dışında unuttu!

İlgilinin sesi nereden geliyor belli değil. Unutkan vatandaştan çıktığını sandığım bir ses:

— Kapıyı açın yahu, ayağım koptu! diye bar bar bağırıyor!

Bay ilgilinin derinlerden gelen sesi:

— Gördün mü, dedi, ayağını yeni hatırladı!

Hemen ardından da:

— Kuzum, diye devam etti, ben buradan dışarsını göremiyorum,

n'olur Köprü'ye gelince haber ver de, altı vapurunu kaçırmayayım!

Bay ilgili ile konuşmayı kısa kesip, bu boğucu kalabalıktan kurtulmak için can atıyordum! Bu sırada, çevresindekilerin yardımlarıyla ineceği yerin üç durak ilerisinde kendini dışarı atabilen bir kadını:

— Çantam!... Çantam kaldı! diye bağırması fayda vermedi. Otobüs kalktı, kadın da kayıtsız şartsız çantasını unutmak zorunda kaldı!

Bay ilgilinin sesi yeniden duyuldu:

— İnsanlarımızın ne kadar unutkan olduklarını gözlemlerinizi gördünüz ya... Allah için söyleyin, kabahat kimin? Meslektaşlarınız bunu bilmez, «Yok efendim İ.E.T.T.'nin otobüsleri ihtiyaca yetmiyor! İstiap hadine riayet edilmiyor» diye ver yansın ederler. A hâtun, madem unutacaksınız, sokağa neden çanta ile çıkarsın? Haydi diyelim çıktın, o halinle otobüse niçin binersin? Haydi unuttun, kuzu kuzucuk, hanım hanımıcık yoluna devam etsene... Bir kapkaçının peşine düşer gibi, «Çantam! Çantam!» diye otobüsün arkasından ne diye koşarsın?

Bay ilgili yerden göğe kadar haklıydı. Hem Belediye otobüsüne bineceksin, hem çevrendekilerin yardımlarıyla de olsa sağ sâlim yolculuk edeceksin, manton yırtılmamış, çorapların kaçmamış şükredeceğin yerde, kalkıp bir de çanta aramak olur mu?

Otobüse bindiğimizden beri nasip olup da göremediğim bay ilgiliye:

— Bu dalgın insanlarla savaşmak için «Unutulmuş Eşya Bürosu» nu kurmakla isabet buyurmuşsunuz beyefendi, diye seslendim. Seslendim ama, bizim beyefendiden ses seda çıkmadı.

Kendi kendime, «Fırsat, bu fırsat, hazır birbirinizi kaybetmişken canını kurtarmaya bak öğlüm!» dedim ve kimlerin yardımıyla oldu bilmiyorum, canımı çıkarmak üzereyken kurtardım!

Haaa, az kalsın unuttuyordum. Dün akşam, bay ilgili ile Köprü üstünde karşılaştık. Beni görünce:

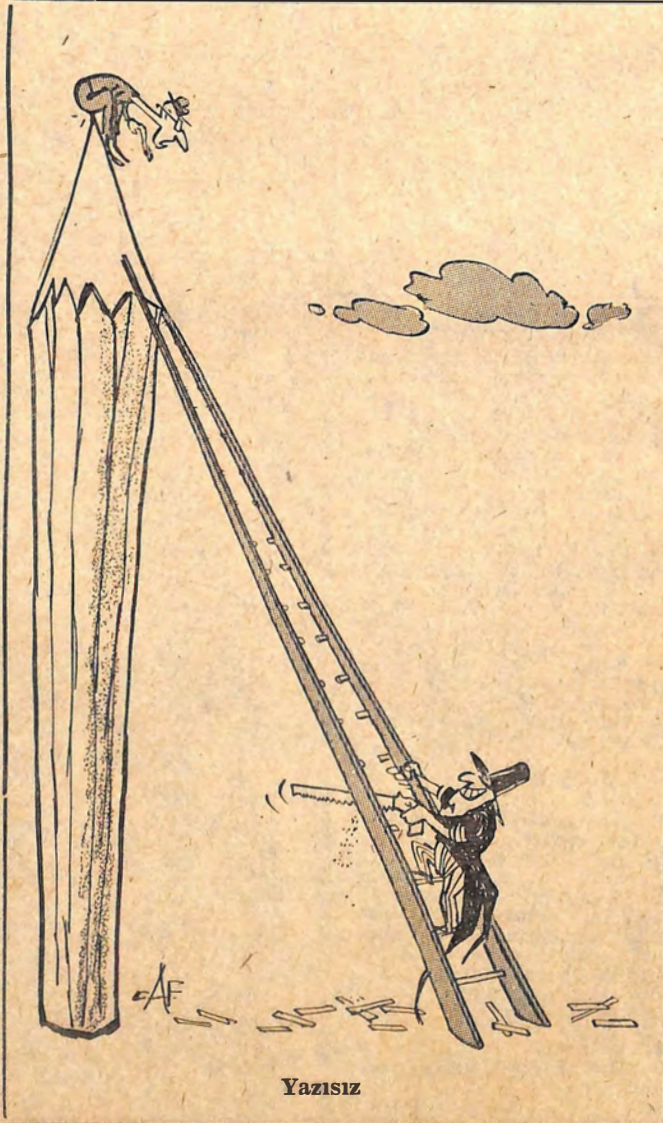
— Sizi karşıma Allah çıkardı, diye boynuma sarıldı.

— Hayrola, dedim.

Unutulmuş Eşya Bürosunun, dalgınlarla mücadele eden sayın ilgilisi:

— Ben de sizi nerede bulabileceğimi düşünüyordum, dedi. Geçen akşam yanınızdan ayrılırken dalgınlıkla, sağ ayağımdaki çorapla, pantolonumun askısını otobüste unuttum da, gördünüz mü diye soracaktım. Mâlım ya, kalkınma dalgınlığı milletçe hepimizi sardı!

Vedat SAYGEL

Yazısız

Adamımız CEYMİS BONT

10

Acı Bir Kayıp

Don Karlos firması-nın kıymatli ilima-damlarından Dr. No-nun bir infilâk so-nunda havâya uçtu-ğu öğrenilmiştir... Şiddetli infilâk sonun-da herşey toz oldu-ğundan, olay yerin-de ancak dolgu lu bir diş bulunabilmiş ve bu dişin Dr. No'ya ait olduğunu yetkililer tarafından tesbit edilmiştir! Olaya FBI, CIA ve TTP tara-fından el korulmuş-tur...

HAFTAYA FÜNDA DEMİR!

TAM yirmi bin liretti. Birkaç defa saydım, tam yirmi bin liret...
Babanın, liseyi bitirdiğim gün bana vadettiği hediye idi bu! Dünyalar benim olmuştu. Bu

Unutulmuş PAKET

ÇEVİREN: Selâmi Yurdatop

parayı istediğim gibi harcayacaktım. Bir kere, hasretini çektiğim büyük futbol maçlarına, bokslara, yarışlara bol bol gidecektim. Böyle yerlerde paranın nasıl harcanacağını çok iyi bilen arkadaşım Sandra'yı görmek için evden ayrıldım ve önüme çıkan ilk taksiye atladım hemen...

Ana caddeye saptığımız zaman, koltuğun üzerinde küçük ve zarif bir paket ilişti gözüme. Her halde benden önce arabaya binen bir yolcu unutmuştu bunu... Hem de kadın bir yolcu. Hem de genç bir yolcu. Hem de muhakkak güzel bir yolcu!

Evet, böyle avuçta eriyen, böyle baygın pembe, böyle bir demet çiçek kadar tatlı kokan bir kılıtın sahibi ihtiyar olamaz, çirkin olamaz!

Gözlerimi kapadım, hayâlimde, kıvrak bir bel çukurundan sonra kabarın kalçaların doldurduğu iki sıcak, iki dalgalı yuvarlak belirdi... Eğer gözlerimi açmasam, belki de eriyiverecektim arabada...

Paketi tekrar sararken baktım: Kâğıdın üstünde bir etiket vardı. Etiketın üstünde de kırmızı kalemle yazılmış şu adres:

Matmazel Vanda
Akasya Bulvarı No. 56

Şimdi ne yapmalı idim acaba?... Bu kıymetli, bu zarif paketçiği şoföre mi teslim etmeliydim?

Hayır, bu kır saçlı, yorgun ihtiyarı ilgilendirmezdi bu bir avuç ipek... Bu bir fırsatta, bu bir talihti. Elime geçen bu fırsatı kaçırmamalıydim. Paketi kendim götürüp vermeliydim sahibine...

Güler bir yüzle şoföre döndüm:

— Söylediğim yere gitmekten vazgeçtim. Beni Akasya Bulvarı No. 56'ya götürünüz...

Müşterilerin kaprislerine alışık olan şoför kendi kendine homurdanarak direksiyonu çevirdi...

Birkaç dakika sonra Akasya Bulvarına geldik. Kapıcı kadına yaklaştım:

— Matmazel Vanda kaçınıcı katta oturuyor?

Kadın, alaycı bir bakışla beni şöyle bir süzdükten sonra:

— İkinci kat, soldaki daire... dedi.

Merdiveni hızla çıktım. Zili çalıp kapının açılmasını büyük bir heyecanla beklemeğe başladım.

Biraz sonra aralanan kapıda sevimli bir hizmetçi kızın başı göründü:

— Kimi istiyorsunuz?

Hafif kekeledim:

— Matmazel Vanda'yı... Bir paket getirdim de!

— Buyurun...

Sevimli hizmetçi beni yumuşak halılarla döşenmiş, duvarları ünlü ressamların çıplak kadın tablolarıyla süslü bir salona aldı.

Çok geçmeden salonun öbür ucundaki kalın perdenin arkasından, hayâlimin üstünde güzel bir kadın çıktı. Sarışın, hareketli ve her yönüyle tam bir bir dişi idi bu genç kadın.

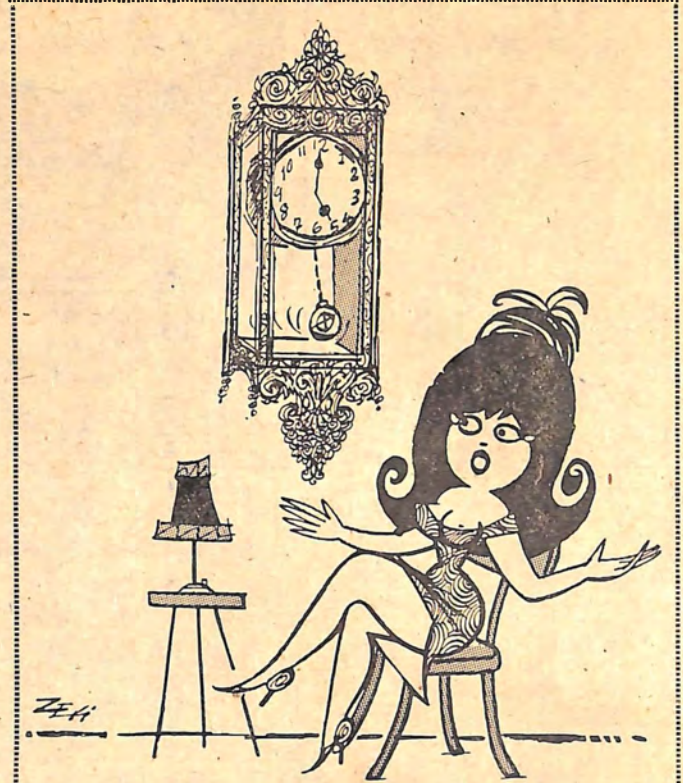
Tatlı bir gülümseme ile yanıma geldi:

— Paketi siz mi bulmuştunuz?

Yüzüme ateş bastı. Sesim kurumuştum boğazımda. Başımı önüme eğdim. Aptallaşmış, ne yapacağımı şaşırmıştım iyice...

O, karşımdaki divana gelip güzel oturdu. Üzerindeki ince, ipek robdöşambır vücudunun her tarafını cömertçe gösteriyordu.

Gözlerimin içine baktı:

— Üçte saatin altında demişti... Hay Allah, nerde kaldı bu?

— Eee, dedi, doğru söyleyin bana, siz bu paketi açtınız, değil mi?

— Evet... Ama...

— Nasıl içindeki hoşunuza gitti mi?

Şaşırmıştım. Kekeliyerek:

— Bilmiyorum, dedim... Hem de...

Çapkın bir gülüşle lâfımı kestti:

— Biliyorum, biliyorum. Siz buraya bunun mükâfatını almaya geldiniz... Öyle değil mi?...

— Hayır... Hayır... Estağfurullah... Vallahi değil!...

— Evet... Evet... Gözlerinizden okunuyor... Mademki siz bunu bulmuş ve bana getirmek kibarlığında bulunmuşsunuz, ben de size onu bana kendi elinizle giydirmenize müsaade edeceğim!...

Ve birdenbire ayağa kalktı, fı-

zerindeki robdöşambır çıkarıp attı!

Apartmanın merdiveninden aşağı inerken, hayatımın ilk sarhoşluğu içindeydim...

Sokağa çıkınca, geçici bir buluttan düşen damlalar yüzümü serinletti. Şimdi her adımda uyanıyordum biraz... Bütün o seyredeceğim maçlar birer hayâl olmuştu artık: Cebimde babamın hediye ettiği yirmi bin liretten bir yol parası bile kalmamıştı!

Zamanla öğrendim: Takside unutulmuş, adresli zarif kadın eşyası, kibar aşıftelerin eski bir numarası imiş meğer...

Fakat yemin ederim ki bir daha takside böyle bir paket bulduğum zaman kendimi arabanın kapısından değil, penceresinden atıp uçacağım!...

Franco Rovere'den çeviren:

Selâmi YURDATAP

Reklâmınızı gazete ve dergilerle
değerlendirin!

BASIN İLÂN KURUMU

Yurt içi ve yurt dışı reklâmlarınız için hizmetinizdedir.

GENEL MÜDÜRLÜK:

Cağaloğlu Türkocağı caddesi No 1 -İstanbul

Telefon : 276600 - 276601

Telgraf adresi : BASIN KURUMU

Meşhurlar! Güldürüyor!

Sıkıysa göster!..

İspanya Kralı XIII. Alfons, bir gün Deauville'deki sarayının bahçesinde dolaşırken bir nedimeye rastlamıştı. Genç kral, güzel nedimeye yaklaşmış:

— «Bu ne güzel kollar böyle!..» diye koluna bir çimdik atmıştı.

Buna fena halde içerleyen nedime, doğru Alfons'un hocası Sotomajor Düklü'ne gitmiş ve kralı şikâyet etmişti.

Ertesi gün kralın yanına çıkan yaşlı Sotomajor Düklü'nün: — «Bir nedimenin gelip de, kolundaki çimdik izini göstermesi Kral Hazretlerimiz için hoş bir şey olmasa...» demesine, genç kral verecek cevap bulamamıştı.

Ancak, birkaç gün sonra Alfons, sarayın bahçesinde aynı nedimeyi görünce hemen yaklaşmış ve poposuna bir çimdik attıktan sonra:

— Haydi, demişti, sıkıysa şimdi de git göster bakalım!

Tabelâ

Nobel Edebiyat Armağanını kazanan Schmuël Josef Agnon, Kudüs'ün kuzeyindeki Talpiot şehrinde küçük bir evde yaşamına rağmen, yine de herkes burada meşhur birinin oturduğunu anlar. Çünkü, Talpiot belediyesi ünlü yazarın oturduğu sokağın başına şöyle bir tabelâ astırmıştır: «Gürültü etmeyin... Agnon çahşıyor.»

En güzeli...

Genç bir şair bir gün Anatole France'a sorar:

— Üstadım, yeni çıkan şiir kitabımı okudunuz mu?..

— Elbette okudum... Hattâ en hoşuma gideni de seksen dördüncü sahifedeki şiiriniz oldu.

Anatole France'ın bu sözleri üzerine ağız kulaklarına varan genç şair:

— Evet, der, seksen dördüncü sahifedeki şiirim hakikaten en güzeldir.

Şair gittikten sonra, France'ın yanındaki arkadaşı sorar:

— Sahiden okudun mu?..

— «Yok canım...» diye cevap verir France.

— Pekiy, seksen dördüncü sahifedeki şiirin en güzeli olduğunu nasıl bildin?

— Ne var bunu bilmiyecek?... Bir şair, yazdığı her şiiri «en güzeli» zanneder.

Ne demek yani?..

Ünlü komedi artisti Alexander Girardi, bir gün geç vakit eve dönmüştü. Kapıyı açan karısına:

— «Kusura bakma şekerim, rejisörle işimiz uzun sürdü...» deyince, karısı:

— «Hah, tam üstüne bastın!..» diye cevap verdi. «Ayol, rejisör saatlerdir içerde seni bekliyor...»

Bunun üzerine Girardi işi pişkinliğe vurup:

— «Ne demek yani?...» diye homurdandı. «Bana inanmıyorsun da, gözlerine mi inanıyorsun?»

Venus'ün tablosu

Eski Fransız Maliye Nazırlarından Abbé Torray kendisine muhteşem bir şato yaptırmıştı. Yalnız yatak odası için seksen bin Livres harcamıştı. Yatağın başucuna da Venus'ün çıplak bir tablosunu astırmıştı.

Bir gün Abbé Torray arkadaşlarına şatoyu gezdirirken, bu tablo hakkında gülerek şunları söylemişti:

— Bu tabloyu buraya mahsus astırdım... Hanım dostlarım yatağa hangi kıyafetle gireceğini görsünler diye!

Politikacının sobası!

Yılın en çok satılan kitabı:

Bizim Yokuş.

Yusuf Ziya Ortaç
Bütün kitapçılarda

Fiatı 12,5 lira

Yazısız

it Adası

MUZAFFER İZGÜ

— 7 —

Alaca karanlıkta iki jandarma gözüktü Meşelikten taraf... Bizim köyde iki şey koşularak haber verilir. Biri Molla gelirken, ikincisi jandarmaya gelirken... Yine çocuklar koştu, yine insanlar bağıştı...

— Candarma geliyor, candarma geliyor!...

Bu söz, bizim köyde gâvur geliyordan daha etkilidir. Bir anda, sokakta bulunan üç beş kişi çil yavrusu gibi dağıldı. Hattâ, bu arada Kahveci Deli Mestan, çarıklarını giymeden kaçmağa başlamıştı. İster suçu olsun, ister olmasın, öyleydi âdet, jandarma lâfını duyan ateşe basmış gibi koşardı evine...

Köy, bir iki dakika içersinde yalnız, başıboş köpeklerin yaşadığı bir köy olmuştu. Biz çocuklar bile, babalarımızı taklit ederek zor kaçmıştıkt evlerimize.

Biraz sonra muhtar önde, iki jandarma arkasında bizim eve geldiler. Muhtar:

— İşte, Molla efendinin kaldığı ev bu evdi, dedi.

— Demek bu evdi ha? diye zayıfı sordu.

Babam, iftihar ede ede:

— İhıcık şu odada yattı, dedi.

İki jandarma Molla'nın yattığı odaya girdiler. Yatağın altını üstüne getirtiler. Babam:

— Zaten Molla'nın kitabı yoktu ki, herşeyi ezberinden biliyordu, ilmi derin bir âlimdi, der demez, şişman jandarma:

— Çoook, çoook derindir onun ilmi, dedi.

Babama baktım. Titriyordu zavalı. Bir keresinde hiç sebep yokken jandarmalar alıp götürmüşlerdi de, sol kolunu kırıp geri getirmişlerdi. Babam, bilingsiz olarak kırık kolunu tutuyordu boyunca.

— Molla hazretlerini çok sevdi. Acaba ki, bi gusur mu işledik Molla efendiye de geldi size şikâyet etti?

Zayıf jandarma, babama sordu:

— Gözünün biri şaşı mıydı?

Böyle mübarek insanların doğru dan doğruya gözünün içine bakmak günah olduğu için, babam da, muhtar da bu soruyu cevapsız bıraktılar. Ben:

— Şaşıydı, dedim.

Babam, bir çimdik attı bana. Belli ki, niye baktın o ulu kişinin gözlerine diyordu.

— Ben bakmadım ki baba, Dürdane abla anneme anlatırken duyduğum, dedim.

Şişman'ı sordu:

— Kim bu Dürdane abla?

Anam:

— Gocası sizin gibi asger, fıkar bir kadıncağız, dedi.

— Yoksa kadına zenginlik duası mı yazdı?

— Hee... Her gece bir fakiri zengin etti Molla efendi.

Jandarmalar birbirlerinin gözüne baktılar:

— Dümbük, gene aynı numarayla uyutmuş milleti, dediler. Sakin sizi bir hafta da camiye tıkmış olmasın?

16

— He, dedi muhtar. Daha bugün çıktık camiden.

— Öyleyse sizin camide Turusina dağındaki mağaradan gelme bir taş var...

Muhtar sevinerek:

— Var candarma gardaşım var, dedi.

— Anlaşıldı. Sen şimdi hemen dellâl bağırt köyde. Kimin neyi kaybolmuşsa gelsin bize yazdırsın.

Muhtar hâlâ bir şey anlamamış, avanak avanak bakıyordu jandarmaların suratına.

— Molla efendi burdayken, onun yüzü suyu hürmetine ne gaybolur ki köyde candarma gardaşım? dedi.

Jandarmaların ikisi de kızdılar. Zayıfı:

— Hadi ulan katır, dedi. Biz ne diyorsak sen onu yap.

O anda anlamıştım ben işi. Bu Molla sahteydi. Mukaddes taş dalgasına köyün erkeklerini bir hafta camiye kapamış, sonra geceleri evlere girerek köylünün ne kadar kıymetli şeyi varsa toplamıştı. Üstelik köyün fakir kadınlarını da sıradan geçirmişti. Ve yine o anda anlamıştım ki, babamın da, muhtarın da kafası benimki kadar çalışmıyordu.

Bilmem, belki de o zaman karar vermiştim Molla olmağa... Çünkü, bu köylü milleti o kadar saf, o kadar saftı ki, başına bir sarık, eline bir tesbih, dudağında bir elham oluktan sonra, ona din uğruna yaptırmıyacağı şey yoktur. Canın isterse, bir yalak taşına yedi gün, yedi gece ibâdet bile ettirirdin. Ama hiçbir zaman Molla olamadım...

Jandarmanın bir iş istedi. Verdim. Adımı, kaç yaşında olduğumu, geceleri buraya gelen kadınların güzel mi, çirkin mi olduğunu sordular. Şişman'ı:

— Senin annene de yazdı mı zenginlik muskası? diye sordu.

— Bilmiyorum, dedim.

Anamı çağırdılar. Ağladı:

— O kadar yalvardım, bizi gurtar şu fakirlikten Molla efendi dedim,

yalnız bir gece sabah ezanından evvel azıcık okudu üfledi. Bana, heç olmazsa senin kocan başında. Kocası olmayanlarla, kocası asgerde olanlara üflemeli ki, sevabı büyük olsun, dedi. Allah bin bin razı olsun Molla'dan. Dürdane'ne bir gecede tam beş kere okumuş.

Zayıf'ı:

— Alalım mı Dürdane'nin ifade-sini? dedi.

— Alalım. Hadi bakalım, çağır gel Dürdane abla dediğin kadını.

Koştum. Dürdane ablaya haber verdim.

— Nedecekler beni? dedi Dürdane abla.

— İfadeni alacaklarımı.

Titredi korkudan. Çatlak bir tahta yalağın içinde çamaşır yıkıyordu.

— İşliğim de yaş. Nedecem şimdi? diye ağlamağa başladı.

— Vallahi bilmem, gelsin buraya kadar dediler.

Teknenin içinden işliğini aldı, kıvrarak suyunu sıktı. Üzerindeki sofra bezinin düğümünü çözdükten sonra iri göğüsleri öne doğru fırladı. O küçük yaşında bile, bu memelere dik dik bakmıştım. Belki de, ahırdan gördüğüm için bu his uyanmıştı içimde. O zaman da Molla işe memelerden başlamıştı.

İslak işliği üzerine geçirince ürperdi.

— Hadi Dürdane abla, şimdi jandarmalar kızacak, dedim.

İçerden bağırdı:

— Geliyom... Muhtar' da orda mı?

— Ordaydı, şimdi köye haber salmağa çıktı.

— Ne haberi?

— Köylünün bir şeyi kaybolmuş mu diye...

Dışarı çıkmış, yürüyorduk.

— Ya candarmalar döverlerse beni? diye sordu.

Hiç seslenmedim. Bu jandarmaydı. Döverdi de, söverdi de... Neden sonra:

— Babam evde, dedim.

Bizim eve gelmiştik.

— İhıcık Dürdane abla.

Jandarmalar, Dürdane ablayı yukardan aşağı, aşağıdan yukarı süzdüler. Zayıfı:

— Molla sana zenginlik duası okudu mu? diye sordu.

Dürdane abla ağlıyordu:

— Yok vallaha candarma gardaşım. Benim heç bi suçum yok. Zaten erim asgerde. Kendi halinde yaşayan bi avradım. Dokunmayın bana...

Şişman'ı:

— Biz sana ne soruyorsak, ona cevap ver, dedli.

Zayıf'ı bağırdı:

— Okudu mu, okumadı mı?

— Okudu.

— Ne zaman?

— İlk geldiği gece.

— Sabaha kadar mı?

— Hee...

— Şikâyetçi misin?

— Kimden?

— Molla denen o hergeleden.

— Gurban' onbaşım, deme öyle bir Mollaya hergele. Çarpılın vallaha, memleketteki çoluğuna çocuğuna bile zararı dokunur.

— Ulan esas siz çarpılmızsınız be. Şuna bak, bir gece herifin koyunda yatıyor, sonra da Molla seni çarpır diyor...

Dürdane bu söz üzerine:

— Öyle deme aham. Senin de memlekette avradın vardır. Elin ek-sik eteğine ne demeye leke atıyon? Ben namuslu bir avradım. Eğerkim Molla efendi soyun dediyse, ben Allah yoluna soyundum, Molla beni yanına aldıysa Allah yoluna aldı. Hem çok şükür Mollamın duaları kabul olmaya başladı ki, bizim heç gunnamayan beyaz tavuk bugün iki sarılı gunnadı...

— İlerde sen de gunnarsan (yurmurtlarsan) o zaman görürsün, dedi şişman jandarma.

— Yok' onbaşı gardaşım yok. Altı senelik evliyim, çocuğum olmadı.

— Sen şimdi bu Molla'dan şikâyetçi misin, değil misin?

— Değilim gardaşım. Hem ne yapmış da Molla şikâyetçi olacam? Eyilik etti bana.

— Doğru, dediler jandarmanın ikisi de. Hakikaten sana yapılan iyilikten başka bir şey değil!...

Dürdane abla, jandarmaların ellerini öptükten sonra:

— Sağolun gardaşlarım, Allah sılanıza gavsudura, dedi ve gitti.

O anda köylüler birer ikişer gelmeğe başladılar. Kimi tüfeğinin, kimi parasının, kimi sarı lirasının evde olmadığını söylüyordu. Jandarmalar, iki kâğıt dolusu çalınmış şey yazdılar. Yazma işi bitince, Şişman'ı:

— Sizin bu paralarınızı, tüfeklerinizi kim çaldı biliyor musunuz? dedi.

Köylüler:

— İlim? diye sordular.

— Molla!...

— Vişşş!...

Hüsmen:

— Etmez be unbaşım o üle şey, dedi.

— Ne etmez ulan? Ananızı bile etmiş de haberiniz yok...

— Neden çalsın be unbaşım. Paraya ihtiyacı vardır onun?

— Kes ulan zübük, dedi zayıfı. Söyleyin bakalım onu son olarak kim gördü?

En son Molla'yı ben görmüştüm, ama söylemedim.

(Devamı var)

A K B A B A

* Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası *

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memlekete-lere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3, İstanbul
Telefon: 22 18 11

*/

İLAN FİYATI: Kapak içi, san-tineli 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-sına uymayı taahhüt etmiştir.
Fiatı: 100 kuruştur.

Milletler Gülüyor

Güzel haber

Kötü bir karneyi takdim etme sanatını küçük Jim'den daha iyi kimse bilmezdi.

O yılın ilk karnesi ile eve geldiğinde neşe ile seslendi babasına:

— Babacığım sana güzel bir haberim var. Gelecek yıl bana yeni kitap almana, masraf etmene hiç lüzum olmayacak. Zira tekrar aynı sınıfta okuyacağım.

Saç traşı

Çocukların büyüklüğe özentisi mälumdur. Berberin kapısı ya-vaşça aralandı ve beş yaşındaki Danny içeri süzüldü. Koltuğa tırmanıp:

— Bana, dedi, babamınki gibi tepesinde delik olan bir saç traşı yapınız.

Göğüs mütehassısı

Miami plajında tatillerini geçirmekte olan iki genç doktordan biri diğerine bikinili güzelleri göstererek sordu:

— Buradaki kızların çok güzel bacakları var, değil mi?

Diğeri cevap verdi:

— Valla pek farkında değilim. Ben göğüs hastalıkları mütehas-sısıyım...

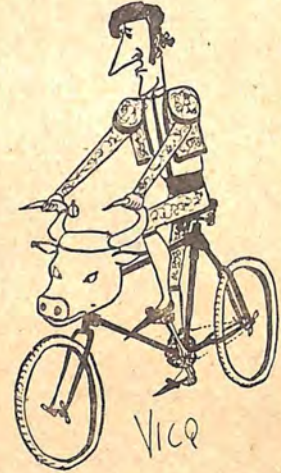
Pelte

Annesi küçük Joe'ya portakal peltesi hazırlamıştı. Taze taze ta-bağa doldurulmuş pelteye gözle-rini dikmiş bakan ve bir türlü yemeğe başlamayan Joe'nun ha-li annesinin tuhafına gitti:

— Neden yemiyorsun pelteni Joe?

Joe tabakta tır tır titreyen pel-teye dehşetle bakarak:

— Yemek mi? diye bağırdı... Daha ölmedi ki yiyeyim.

Defile

Ekonomi

İki arkadaş mektep hayatından sonra birbirlerini kaybetmişlerdi; zira biri çalışmaya başlamış, diğeri ise buna yanaşmamıştı. Beş yıl sonra karşılaştılar. Çalışkan, küçük bir araba sürüyordu:

— Bir bankada çalışıyorum, diye anlattı. Şef muaviniyim. Küçük bir arabam ve apartmanım var. Sen ne yapıyorsun?...

— Gördüğün gibi yayayım ve bol bol içiyorum...

Beş yıl sonra iki arkadaş tekrar rastladılar birbirlerine:

— Ne yapıyorsun?

— İyiyim. Direktör yardımcısı oldum. Bankada daha büyük bir araba aldım ve daha geniş bir kata çıktım. Ya sen?...

— Ben mi? Hâlâ yayayım ve hâlâ içiyorum.

Beş yıl daha geçti. Tekrar karşılaştılar:

— Ne yapıyorsun?

— Bankanın direktörü oldum şimdi. Çok büyük bir araba aldım. Şoförüm var ve apartmanımı 16 ncı Lui stili döşettim; ya sen?...

— Yayayım ve içiyorum azizim!...

Üç yıl sonra birbirlerini tekrar gördüler. Sâbık yaya muaz-zam bir Rolls-Royce araba kullanmakta idi.

— İnanılır gibi değil! Nasıl oldu da böyle şahane bir ara-baya sahip oldun dostum?

— Sadece biriktirdiğim içki şişelerini sattım azizim, içki şişelerini...

Yazısız

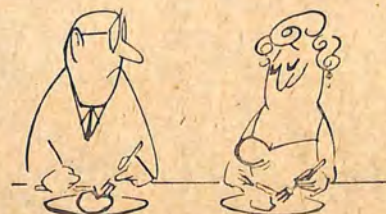
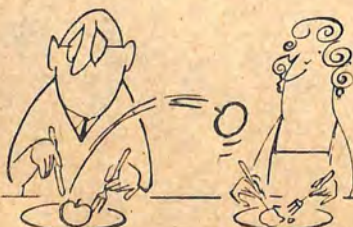
Tebrik

Genç gelin, bir ara kocasını bir köseye çekip sordu:

— Davetli arkadaşlarımm hepsi seni tebrik ettiler mi sevgilim?

Genç adam dalgın, cevap verdi:

— Evet, bir kısmı... Ama ekse-risi teşekkür etti...

Yazısız

Yazısız

Kedi

Küçük Ruthie heyecandan ya-nakları kızarmış eve koştu:

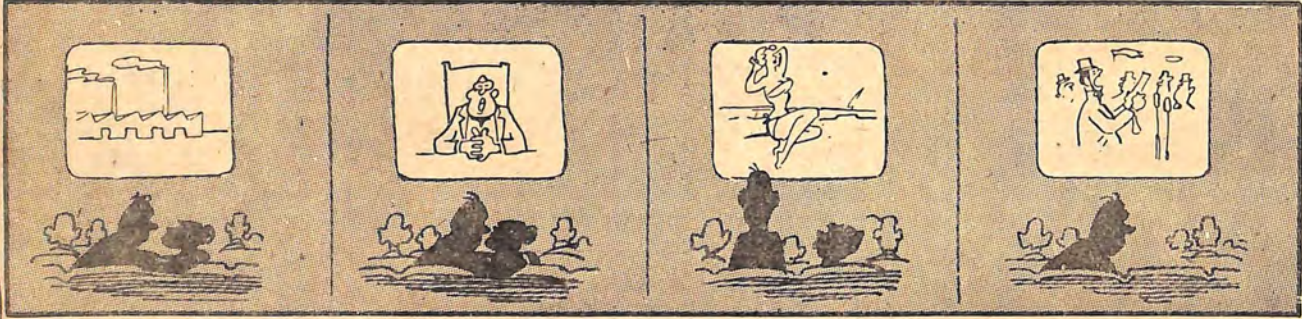
— Anneee!... diye bağırdı, bi-zim kedinin yavruları olmuş. Halbuki evlendiğini hiç bilmiyordum...

D. T. Ya

**Kari-
katür-
leri...**

-EĞER BENİ SEVİYORSAN BU HAVADA ODAMA YAPYALNIZ GÖNDERMEZSİN!

YAZISIZ

**-OOO, EVLENİŞİMİZİN KIRKINCI YILDÖ-
NÜMÜNÜ UNUTTUN GALİBA...**

**-SANATKARA DOMATES ATILIR AMA,
BÖYLE KUTUSUYLA DEĞİL!..**

Altın
yumurtlayan
Tavuk!..

1967 YILININ İLK ÇEKİLİŞİNDE

**BİR
MİLYON**

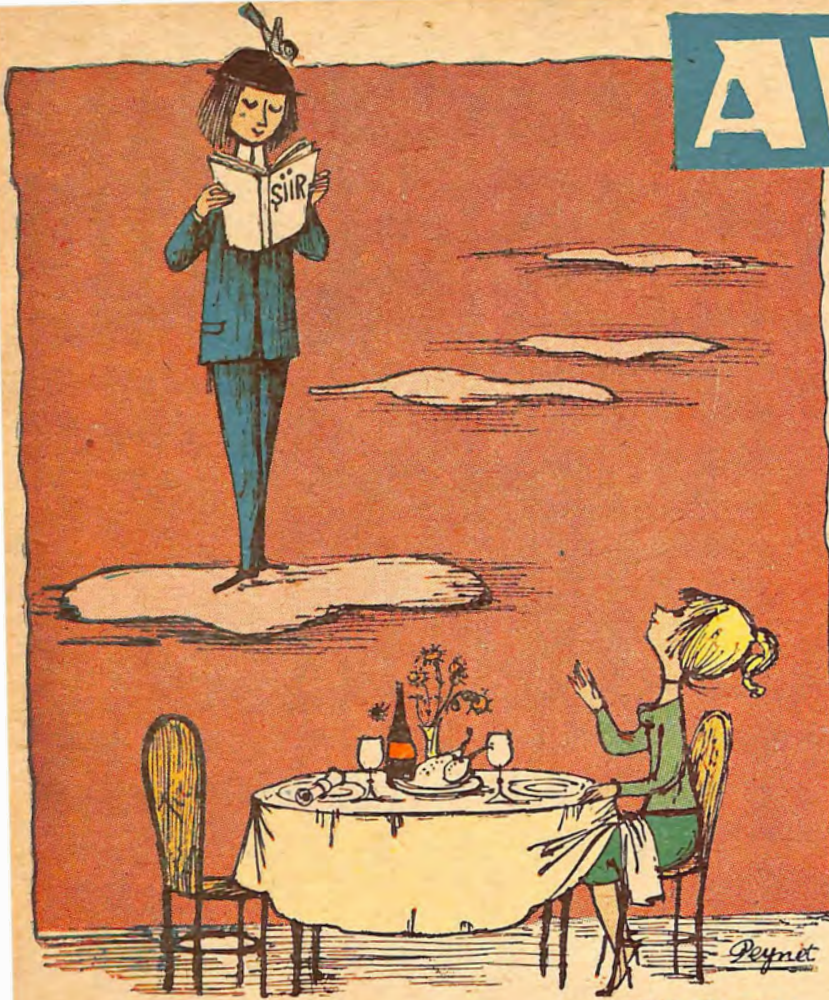

Dört yapraklı yoncanın uğuruna inananların olacak

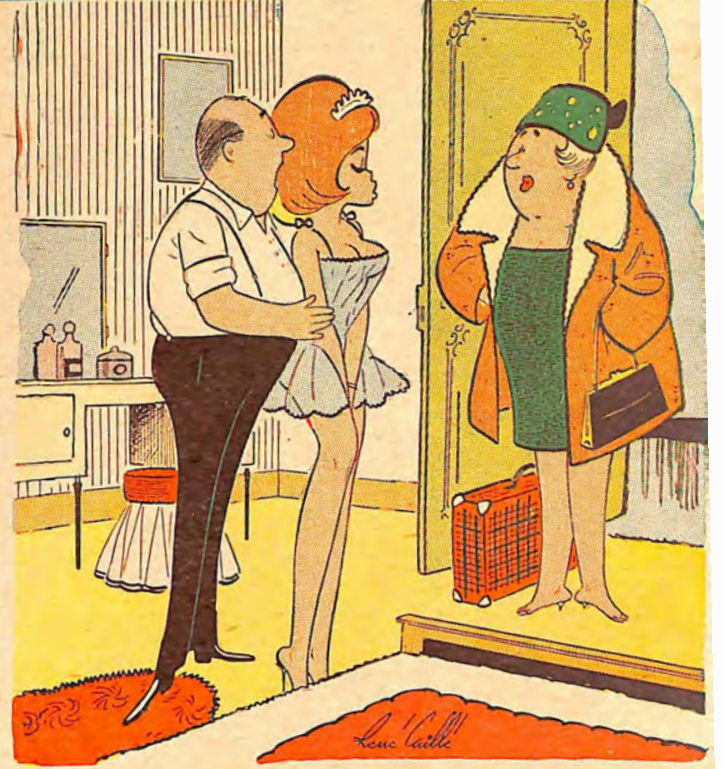
GARANTİ BANKASI

İstikbâlinizin garantisidir!

AKHABALAR

- HADİ GEL SEVGİLİM. HAYÂL KARIN DOYURMAZ!

- SAKIN KIZMA! BANA YOKLUĞUNU HİSSETTİRMEMEK İÇİN SENİN GECELİKLERİNİ GİYİYOR!

- YENİ SEKRETERİM Mİ?... MEMNUN ETMEĞE ÇALIŞIYORUM!

- R000Z ANAHTAR DELİĞİNDE İKİ GÖZ VAR...
- ÜRKÜTMELİ, SOYUNUYORUM!